

AKŞAM – Vedat BİLGİN

Muhalefet Dili Olarak Aydın Sorunu

Türkiye’de muhalefet meselesinin ciddi bir siyasal dil oluşturamamasında aydın sorununun önemli bir yer tuttuğunun üzerinde durmaya çalışıyorum; burada özellikle muhalif bir dili geliştirmenin daha öncelikli olduğunun altını çizmek gerekir. “*Bu sorunun tarihsel olarak aydın-siyaset ilişkisinin ‘devlet’ ekseninde kurulmuş olmasının önemli bir payı olduğunu ayrıca tartışmak gerekmektedir fakat öncelikle (zaman zaman bazı değişimlerin yaşandığı dönemler olsa da) siyaset-aydın arasında ilişkilerin, siyasetin etki alanında kaldığı bir durumla karşı karşıya bulunmasının tahrip edici sonuçlarının ortaya çıktığı bir süreçten geçildiğini gözlemlemek zor değildir.*”

Aydın-siyaset arasındaki ilişkinin sağlıklı bir zemine dayanmasının ortaya çıkaracağı önemli neticeler bulunmaktadır. Bunlardan birincisi, aydınların bir zümre olarak siyasetin zeminine sadece bilgi değil bir yorum ve derinlik kazandırma imkânıdır. Aydınların muhalif bir dil gelişimine yapacağı katkı her şeyden önce aydınların eleştirel bir yerde durmalarıyla, siyasete mesafeli olduğu kadar dışardan bakmanın rahatlığı ve kapsayıcı bakış açısıyla yaklaşabilmeleriyle mümkün olacaktır.

Aydınlar nerede duruyor?

İkinci bir husus aydınların dilinin siyaseti etkileyecek düzey ve nitelikte olması, sadece doğrudan doğruya siyasetçileri değil, eleştirel yaklaşımın toplumsal yankılarıyla, toplumsal muhalefetin de siyaset üzerindeki etkisini besleyecek kanalların açılmasını sağlayacaktır. Üçüncü bir husus ise aydınlar tarafından geliştirilecek eleştirel dil; siyaseti karşılıklı suçlayıcı, ötekileştirici, kategorik olarak düşmanlaştırıcı ‘küfür edebiyatına’ dönüşme eğiliminden kurtararak, siyasal mücadeleyi farklı bir üslupta daha zengin bir içerikte yapılmaya zorlayacaktır. Bugün Türkiye’de aydınların muhalif bir dil geliştirme, eleştirel olduğu kadar siyasal yaratıcılığı olan bir söylem inşa edici bir konumdan uzak olmalarının en önemli sorunu; ilk bakışta

siyasal iktidarı rahatlatıyor görünmektedir ki bunun yanıltıcı olduğunu söylemeye gerek yoktur. Zira siyasal muhalefetin eleştirel bir aydın etkisinden mahrum olması, muhalefetin dilini tahrip etmekte hızla seviye sorununa dönüştürmektedir ki bunun siyasete katkı yapma imkânını olmadığı açıktır. Dahası eleştirel bir aydın muhalefetinden mahrum olmak, bir taraftan siyasal muhalefetin siyasal süreçlere katkı yapmasını önlerken diğer taraftan iktidarın da aydın bir kamuoyu denetiminden faydalanmasının önünü kapatarak siyasette tekdüzeleşmeye yol açmaktadır. “*Burada aydın kategorisinde yer alanların, siyasal muhalefeti eleştirel bir söyleme taşımak yerine ona mahkûm olan bir yerde durması, yani siyasi muhalefetin gerisinde kalan bir konumda kalması partizanlaşması, siyasal muhalefetin diliyle, küfür edebiyatında birbirini besleyen sarmal bir söyleme sapmaları siyaset için bir çıkmaz demektir ki bu demokratik değerler açısından bir kriz belirtisidir.*”

Demokrasi sorunudur!

Eleştirel söylem potansiyel olarak mevcudun dışında yeni yaklaşımlar, yeni fikirler, yeni projelere açılım anlamına gelecektir ki bu siyasal düşüncede farklılaşmanın, çoğulluğun yeni açılımlarla demokratik tartışma zemininin güçlenmesi imkânıdır.

Bu zeminden mahrum olmak, eleştirel bir tavır geliştirmek, böyle bir söylem üretmek yerine, gündelik siyasal çekişmelerin içinden muhalif bir pozisyon olarak seçtikleri siyasal muhalefetin diline hapsolmaları o çok sözü edilen ‘**kutuplaşmayı**’, çatışma dilini suçlayıcı, düşmanlaştırıcı üslubu beslediği kadar, tahammülsüzlüğü ve demokrasiye karşıt bir iktidar yolu arayışına kadar uzanacak bir ruh haline dönüşme eğilimine yönelmektedir.

“*Bu tehlike bir tahmin değil, Türkiye’nin siyasal tarihinin bürokratik tahakküm geleneğinin potansiyel olarak demokratikleşme sürecine karşı ‘aydın/bürokrat ittifakının’ yöneldiği tavırlarla ilgilidir. Siyasetten ümidini kesmek, demokrasiye karşı bir yere sürüklenmek gibi bir tavır, ancak ‘aydınların ihaneti’ olabilir.*”

AKŞAM- Markar ESEYAN

Suriye’de Barışa Yoğunlaşmak...

Duma’da yaşanan ve kimyasal olduğu iddia edilen saldırıdan sonra Şam rejimine dönük koalisyon tepkisinin gerekçeleri hakkında şüphelerim var. Suriye’deki masum insanları Türkiye’den başka hiçbir devletin umursadığını sanmıyorum. Öyle olsaydı, bugüne kadar bir milyon insanın ölümüne seyirci kalınır mıydı? 2013 yazında 1300 insanı tek seferde öldüren Şam rejimine müdahale edilmez miydi? Kimyasal olmayan silahlarla yıllardır ve her gün insan öldürmek meşru mu?

Suriye maalesef yeni dünya dizaynı adına büyük güçlerin bir oyun alanı. Terör örgütleri, kendi insanını katleden Şam rejimi bu oyunun bir parçası olarak destekleniyor. Şimdi ise, çok daha büyük bir savaş için iştah fark ediliyor. Sorun Esed’in çoktan hak ettiği cezanın kendisi değil. Neden dün değil de bugün sorusu önemli. Ve neden aynı iştah Suriye’nin normalleşmesi için harcanmıyor?

Acaba bu cevvalikte Türkiye-Rusya ve İran arasında yapılan zirveler ve Akkuyu Nükleer Santrali’nin bir etkisi olabilir mi? Esed’in cezalandırılmasına Ankara’nın ilkesel olarak tabii ki karşı olmayacağı, ancak meselenin bir ABD-Rusya savaşına dönüşmesi halinde zor durumda kalınacağı hesaplanıyor olamaz mı? Türkiye, BM’de ABD’nin konunun araştırılması için verdiği teklife evet dediği üzere, ahlaki duruşunu her halükarda devam ettirecektir. Ama bu durum, dövizdeki son hareketliliğin sadece cari açıktan kaynaklanmadığını bildiğimiz gibi, meselelerin tüm yönlerini merak etmememizi gerektirmez.

GARİP BİR DEİZM TARTIŞMASI...

İnsanlık tarihi boyunca felsefe de, sıradan insanlar da, Allah, din, inanç ve ölümden sonrasını tartışmıştır. Semavi dinlerin karşı olduğu deizm yaklaşımı da bunlardan biri. Allah bilgisine safi akıl yoluyla ulaşılabileceğini, dinlerin gereksiz, vahyin de var olmadığını iddia eder. Deizme Grek felsefesinde rastlandığı gibi, Newton da Allah’ın evreni mükemmel bir saat gibi

tasarladığını, onu kurduğunu ve evrene bundan sonra müdahale etmediğini savunurdu.

Türkiye’de gençlerin deizme yöneldiğini ifade etmek ise bana oldukça iddialı bir tez gibi göründü. Dinde tabii ki aklın yeri vardır ve Yaradan tabii ki tektir. Deizm ise küreselcilerin tek bir dine, yani “hiçbir dine” dönük çabalarına oldukça uygundur. Bir şeyi genelleştirmek, aslında onu hiçleştirmek anlamını taşır. İman-akıl ilişkisini koparmak, ilişkiyi sözümlü ona akla devretmek de inancın yitimi anlamına gelecektir.

Peki elimizde Türkiye’deki gençlerin akın akın deizme yöneldiğine dair bir bulgu var mı? Bırakın bunu, deizm kelimesinin ne anlama geldiğine dair bir araştırma yapılırsa, sonuç ne olur?

Yoksa, “muhafazakar hükümetlerin yönettiği Türkiye’de gençler dinden soğuyor, deizm kayıyor” propagandasının altlığı mı bu?

AKŞAM – Emin PAZARCI

Kılıçdaroğlu Anten Taksın!

Önce “Biz insanları kimlikleri ve inançları dolayısıyla ayırmayız” dedi. Hemen ardından en büyük ayrımcılığı yaptı. Farkında olmadan Roman vatandaşları aşağıladı. Onları, dışarıdan gelen ve Türkiye’ye sığınan Suriyeli mültecileri aynı kefeye koydu.

Romanları istismar edip, isyana teşvik etti: -Çıkmaya, Suriyelilere baktığın kadar bana bakmıyorsun, onlara verdiğin para kadar bana vermiyorsun, deyin...

Kim mi?.. Tabii ki, CHP’nin Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu.

Şimdi eğri oturup doğru konuşalım. Kemal Bey yine kızacak ama böyle siyaset olmaz. Suriyeliler, Esad zulmünden kaçıp, Türkiye’ye sığınmış mültecilerle bir tutulamaz. Bizden farksız onlar. Bu ülkenin vatandaşları! “Suriyelilere verdiğin para kadar Romanlara vermiyorsun” da ne demek? Dilenci mi Romanlar?

Ayrıca niye toplumun başka kesimleri değil de Romanlar? Kusura bakmasın, ama Kemal Bey’in yaptığı ayrımcılığın dik âlâsı. Aynı zamanda da örtülü bir aşağılama!

Belli ki, Kemal Bey'in azgından çıkanı kulağı duymuyor. İstismar politikası, işte yapanı böyle zor durumda bırakıyor.

Kılıçdaroğlu, Roman vatandaşları istismar ederken, Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ı hedef aldı.

Peki Erdoğan ne yaptı? Dün, Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'nde Büyük Roman Buluşması'nı gerçekleştirdi. Üslup da, duruş da, Romanlara bakış açısı da o kadar farklıydı ki... Kemal Bey, ayrımcılık yapıp Romanları tahrik ederken, Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'nde kelimenin tam anlamı ile bir kucaklaşma vardı.

Sloganlar atıp, mesajlar verdi Romanlar: "İki sevgili buluştu, kıskananlar çatlasın" dediler.

"Romanlardan hain çıkmaz" diye salonu inlettiler.

"Bizden terörist çıkmaz" mesajı verdiler. Üstüne bir de "Romanlardan FETÖ'cü çıkmaz" diye eklediler.

Adeta Kılıçdaroğlu'na cevap verircesine, "Bin bir renk, tek millet" ve "Bin bir renk, tek yürek" dövizleri açıp, Türk Bayrakları salladılar.

Demem o ki, yine olmadı. Bu tahrik de tutmadı.

Trakyalıyım ben...

Romanları da gayet iyi tanırım. Çocukluk yıllarım onlarla birlikte geçti. Tehlikeliydi belki, ama en çok sevdiğimiz oyun, at arabalarını yarıştırmaktı. O tahta tekerlekli at arabalarının üzerinde ayakta durup, atları dörtlü koştururduk. Atlar yarışırken, biz de arabaların üzerinden düşmemeye çalışırdık. Ekmeğimizi bölüşür, beraber yerdik.

Çocukluğumda onlardan çok şey öğrendim. Hiç unutmuyorum, yakından bir cenaze geçerken işi gücü bırakıp, ayağa kalkarak saygı göstermeyi onlar göstermişti bana.

Neşeli ve samimi insanlardı Romanlar. Belki herkesle kolay kolay yakınlık kurmazlar.

Ancak, güvendikleri ve yanlarına aldıkları insana da sonuna kadar sahip çıkarlar.

Ülkelerini sever, değerlerine saygı duyarlar.

Dün Külliye'deki toplantıda bunu gösterdiler...

Mesela, "En büyük Roman, Erdoğan"

sloganları attılar. Kılıçdaroğlu onları ayrıştırıp, istismar etmeye çalışırken, "Hepimiz aynıyız be ya... Yurdumuz bir, bayrağımız bir, dinimiz bir" diyerek bütün Türkiye'ye anlamlı mesajlar verdiler.

Ülkelerine de, o ülkenin değerlerine de, Cumhurbaşkanı Erdoğan'a da son derece samimi ve içten bir şekilde sahip çıktılar. Salona giremeyip, Millet Camii'nin önünde ve içinde biriken kalabalıkların nasıl da üzüldüğü, oraya gelen herkes gördü zaten.

Kılıçdaroğlu, onları isyana davet ededursun... Sahip çıktılar Cumhurbaşkanlarına. Çünkü, Erdoğan yakından tanıdıkları ve bildikleri bir isim. Kasımpaşa'dan aralarından çıktı, birlikte büyüdü onlarla. Birileri, taklitler yapıp, Romanlara şirin görünmeye çalışırken, Erdoğan bizzat yaşadı onların içinde. Hiçbir zaman da kendisini ayrı görmedi. Dün verdiği mesaj bunun bir göstergesiydi:

-Aynı mahallede doğduk, aynı okula gittik. Bizim oralardan sadece doktor, mühendis çıkmıyor. Aynı zamanda Cumhurbaşkanı da çıkıyor.

Simdi soruyorum: Var mı bu ifadenin üzerine söylenecek başka bir söz? Yine soruyorum: Gerçekleri bizzat yaşayan Roman vatandaşların öyle kolay kolay istismarı mümkün mü?

Değil tabii ki! Romanlar Konfederasyonu Başkanı Ahmet Çokyaşar, bunu kendilerine özgü esprili bir üslupla o kadar güzel ifade etti ki:

-Kıskananlar çatlasın, çekemeyen de anten taksın!

AKŞAM – Hikmet GENÇ

Haçlılar Toplanıyor!..

En aşağılık, en alçakça, en gaddarca yapılan saldırıdır. Öncelikle çocuk ve yaşlıları feci şekilde can çekiştirerek öldürür.

Kimyasal silah kullanan cani her kimse, elbette yok edilmeli...

Tamam, katillerden canilerden hesap sorulsun sorulmasına da.., 2017 Kasım ayından itibaren Doğu Guta'da binlerce sivilin katledilmesinin hesabı ne olacak?..

Binlerce sivil konvansiyonel silahlarla paramparça edildi. Topla tüfekte füzeyle mermiyle öldürüldüğü zaman sayılmıyor mu?!..

Katil Esed, yarım milyondan fazla Suriyeliyi katletti. Genç yaşlı çoluk çocuk milyonlarca sivil bize sığındı...

Siz n'aptınız..., Neredeydiniz müttefikler?!.. Biz dünyayı ayağa kaldırmaya çalışırken, siz terör örgütlerine silah dağıtmakla meşguldünüz değil mi?.. (ABD'nin "Irak'a demokrasi ve barış getireceğiz..." deyip işgal etmesinden sonra Ortadoğu'da 2 milyondan fazla insan öldü!)

Ve Trump "geliyoruz" dedi...

Fransa ve İngiltere; Suriye'ye askeri operasyon için hazırlık yapmaya başladı...

Fransa Cumhurbaşkanı Macron, "Suriye'ye askeri müdahalede bulunabiliriz. Hedef; kimyasal silah kapasitesi olur" dedi...

İngiltere Başbakanı Theresa May; 'Sorumlulardan hesap sorulması gerektiğini' söyledi...

"İsrail'in vesayet savaşçısı ABD" uçak gemisiyle geliyor...

Velhasıl, sözde "Kimyasal" bir tepkime sonucu "Haçlı Ordusu" toplanıyor!..

Osmanlı topraklarını parçalamak üzere yaptıkları gizli antlaşma Sykes Picot'nun tarafları İngiltere ve Fransa, 1916'da aralarında paylaştıkları Suriye ve Irak topraklarından vazgeçemiyor...

Son birkaç yıldır, Ortadoğu'daki çatışmaların bin yıllık geçmişe dayandığını, Haçlı Seferleri'nin bugünkü versiyonu olduğunu yazıp durduk.

Bu tespitimizi; 'Yine mi dış mihraklar?!' diyerek yorumlayan, kendince kafa bulmaya çalışan onca şavalak gördük...

Çoğu "Babıali Kaşalotu" olan bu zevat, "Koalisyon güçlerinin ne işi var, ne yapıyorlar Irak'ta Suriye'de?" diye de sormazlar...

Hadi hep beraber salağa yatıp biz soralım müttefiklerimize!..

Kimyasal saldırıyı yapan caniyi cezalandırmak için mi geliyorsunuz?

Yoksa "Türkiye, Rusya, İran" fotoğrafı ile Suriye'de tamamen etkisiz elemanlar haline getirildiğiniz için mi?!

STAR- Ardan ZENTÜRK

Trump, Nükleer Silah Kullanabilir

Yazıya başlamadan önce, Moskova'daki güvenilir kaynaklarımla konuştum. Rusya'nın başkentindeki genel hava, Suriye merkezli tırmanan krizde Trump'ın askeri gerginliği en üst noktaya kadar çekip, duracağı ve işlerin hale-yola girmesi için muhataplarına zaman vereceği yönündeydi.

Bence, yanıhyorlar.

Çünkü, bu krizde, dünya kendini bir anda 1971 yılında bulmuş durumda. **Richard**

Nixon'un "**çılgin adam stratejisi**" belli

ki, **Donald Trump** için biçilmiş kaftan ama, bu kez, dünya, "**çılgin adamı**" oynayan değil, "**gerçekte çılgin adam olan**" bir ABD Başkanı ile karşı karşıya...

"Güç, kullanılmak için vardır"

Nixon'un 1968 başkanlık seçimi kampanyasında elindeki nükleer silahları gerektiği an ve yerde ABD'nin düşmanlarına karşı kullanacağını vurgulaması Amerikan kamuoyunu büyülemişti, Sovyet tehdidinden rahatsız olan seçmen onu Beyazsaraya taşıdı. (*Garip (!) tesadüf, 2016'da Trump, MSNBC'den Chris Matthews'in sorularını yanıtlarken, "Bir gün nükleer silahların kullanılması olasılıktır. Eğer kullanmayacaksak, bütün bu silahları neden ürettik. Ben masaya her zaman bütün kartlarımı koyarım"* sözleriyle dikkat çekmişti.)

Aslında "**güç kullanılmak için vardır, yeter ki, gücü kullanacağını ilan eden ikna edici olsun**" teorisi, 1950'lerde şekillenen bir strateji. Dönemin ABD Başkanı **Eisenhower**'in 1953'te Kore Savaşı'nı bitirmek için nükleer silah kullanabileceğini açıklaması ve bu tehdidin Çinli lider **Mao**'yu korkutmasıyla şekillenen bir kavram.

Geliştiren, ünlü **Henry Kissinger**'in 1950'lerdeki Harvard seminerlerinin önemli konuşmacısı **Daniell Ellsberg**. Vietnam Savaşı'na ilişkin Pentagon belgelerini (*belgeler Pentagon'un bu savaşta yaşanabilecek tüm insani kayıpları önceden tahmin ettiğini fakat önemsemediğini gösteriyordu*) yayınlayan bir portre. **Geliştirdiği fikir, küresel diplomaside pazarlık masasına oturmak**

İçin 1- Öngörülemez biri olacaksın, 2- Elindeki gücü pervasız kullanabileceğini göstereceksin esasına dayanıyor.

Nixon 1971 yılında Kuzey Vietnam'ı nükleer silahla tehdit etti ve ABD'nin tüm nükleer savaş sistemini üç hafta boyunca en yüksek alarmda geçirerek Sovyetler'i de felç etmeyi başardı ama bütün bu gösteriye rağmen savaşın 4 yıl daha sürmüş olması da dikkat çekicidir.

Trump zaten öyle bir adam

Aslında **Nixon** ve Güvenlik

Başdanışmanı **Kissinger** dengeli insanlardı ve Vietnam Savaşı'nda bilinçli olarak **“ne**

yapacağı belli olmaz çılgın

adamları” oynamışlardı!.. Oysa **Trump**, iş hayatından gelen alışkanlıkla, bütün yaşamını bu şekilde geçirmiş bir

isim. **“Öngörülemez”** olmanın avantajını çok iyi biliyor ve sürekli kullanıyor. Duma kimyasal saldırısından hemen sonra yaptığı, **“bir karar vereceğim”** açıklaması bunun tipik örneği.

Bütün dünya onun kararını bekliyor ve işin ilginç yanı, kimse bir tahminde bulunamıyor!..

Amerikan askeri gücünün en sert şekilde kullanılmasından yana fikirleriyle tanınan yeni Güvenlik Başdanışmanı **John Bolton** ile toplanmalarından bu yana Amerikan donanmasının Doğu Akdeniz ve Güney Çin Denizi'ne doğru hareketlenmesi bir ipucu veriyor, o kadar.

Tahminler, Trump'ın, Rusya-Çin hattına **“günü geldiğinde ikinizle birlikte baş edecek gücüm var, bunu ileri sürüyorum, verdiğiniz cevaba göre de sonuna kadar giderim”** mesajı vereceği yönünde.

ABD'nin, İngiltere ve Fransa'yı yanına alarak başlattığı bu hareketin **“blöf”** olduğuna inananlar, hatta, **“nükleer düğmelerden uzak duracaklardır”** geleneksel tahmini ile hareket edenler, **umarım ben**

yanılıyorumdur, yanılığın içindedirler.

Emperyalizm, sıkıştığında diplomatik manevralar ile ferahlanmanın yolunu

arayabilir ama, işin ucunda “askeri yenilgi” işareti aldığı anda, tahmin edemeyeceğiniz kadar tehlikeli olabilir.

Bir çatışmanın doğmasıyla, taktik nükleer silahların ateşlenmesi arasında geçecek sürenin çok az olduğunu, bunun, büyük bir nükleer hesaplaşmaya dönüşebileceğini asla göz ardı edemeyiz.

Burada belirleyici gelişme, **Putin** ve **Hi**'nin ABD-İngiliz-Fransız ittifakının başlatacağı askeri gövde gösterisi karşısındaki tutumları olacaktır.

Amerikan halkı önemli

Nixon'un nükleer meydan okumasından sonraki 4 yıl içinde 21 bin Amerikan askeri Vietnam ve Kamboçya'da öldü, ülke ise bugün bile süren **“Vietnam Sendromu”** ile baş başa kaldı. 1973'de **Nixon**, Oval Ofis'de ağırladığı **Vietnam gazilerine** şöyle diyordu: **Amerikan halkı, Beyazsaray'da bir çılgın adamı hazmetmeye hazır değil ve bu iyi bir davranış. Bu halk, bu makama artık hiçbir zaman bir çılgın adamı getirmeyecektir.**

Ama **Trump**'ı getirdi, onun sergileyeceği çılgınlıklara ne kadar katlanabilecekleri ise ayrı bir soru işareti.

Dünyanın kaderini belki de sokaktaki Amerikan halkı **Trump** ve etrafındaki cuntaya **“dur”** diyerek belirleyecek, bilemem, endişeliyim.

STAR– Mehmet METİNER

AK Parti Kimin Partisidir?

AK Parti “Muhafazakar Demokrat” bir partidir.

“Muhafazakârlık”, çoğunluk olmasına rağmen dışlanan bir topluluğa, “Demokratlık” ise o topluluğun merkezde temsiline göndermede bulunan bir siyaset anlayışına karşılık geliyor. Pek tabii AK Parti'nin muhafazakârlık anlayışı değişime/yeniliğe açıklığı, demokratlık anlayışı da “herkes için özgürlük” ilkesini içeriyor.

Yakın bir geçmişe kadar inançları ve hayat tarzları bakımından dışlanan, ekonomik anlamda da zayıf düşürülmüş muhafazakâr topluluğun siyasette bir karşılığı yoktu. Daha doğrusu merkezde demokratik bir temsile sahip değillerdi.

Sağ partileri iktidara taşıyan muhafazakâr kitlenin dönemsel olarak Meclis'te temsilcileri olurdu lakin hiçbir zaman kendileri iktidarda olmazdı.

Kendilerini temsil etsin diye gönderdiklerini de Ankara'da dönüştürürlerdi.

Erbakan Hoca bu kısır döngüyü yıkmak için çıktı.

Yıktı da...

“**Beyaz adamın iktidarı**”, Erbakan Hoca’nın siyasi çıkışıyla birlikte sarsıldı.

Muhafazakâr topluluk kendisine açılan bu mecranın kıymetini zamanla anladı.

Erbakan Hoca’nın rahle-i tedrisinden geçmiş genç bir lider, Recep Tayyip Erdoğan bu sosyolojiyi ana istikameti doğrultusunda değişime uğratarak iktidara taşınmasını bildi.

AK Parti, işte bu sosyolojinin iktidara taşınmasının adıdır.

AK Parti’nin muhafazakâr kitleye yaslanan ancak herkes için özgürlüğü önceleyen bu demokratik anlayışı “Biz hep birlikte Türkiye’yiz!” sloganıyla kapsayıcı/kuşatıcı bir zemine oturdu.

AK Parti çevreyi merkeze taşırken iki önemli devrimi gerçekleştirdi.

Bir: Çevreyi dönüştürdü.

İki: Merkezi dönüştürdü.

Yani “Beyaz adam”ın iktidarına son verdi.

Erdoğan’ın, partisinin kuruluş sürecinde dile getirdiği “Biz bu ülkenin zencileriyiz!”

metaforu, çoğunluğa parya muamelesi yapan “Beyaz adam zihniyeti”ne getirilen devrimci bir eleştiri mahiyetindeydi.

Bu bakış açısı aynı zamanda AK Parti’nin güç devşirdiği sosyolojinin de tarifiydi.

AK Parti’nin üzerine oturduğu sosyolojide zamanla değişimler yaşandı.

AK Parti iktidarıyla beraber muhafazakârlar sadece siyasal anlamda değil, ekonomik anlamda da güç devşirdiler.

İbni Haldun sosyolojisiyle konuşacak olursak “bedevilerin haderleşme süreci” başladı.

Siyasal ve ekonomik elit değişimine rağmen AK Parti sosyolojisinin ana omurgasını oluşturanlar İbni Haldun’un “bedeviler” diye tanımladığı topluluk.

AK Parti asıl dinamizmini ve gücünü buradan alıyor. Kendini çabucak yenileyerek kalıcılaştırma potansiyeline sahip tek partinin AK Parti olması bu hususiyetinden dolayıdır. AK Parti lideri Erdoğan’ın bu süreci görerek değişime uğratması AK Parti için büyük bir nimet. Daha açık bir ifadeyle belirtmek gerekirse AK Parti’nin bu sosyolojisi ve bu

sosyolojiyi derin basiretiyle değişime uğratan liderliği nirengi öneme sahip.

Dikkat edildiğinde görülecektir ki AK Parti iktidarı döneminde zenginleşenler veya güç devşirenler siyasal tutum alışlarında dönemsel olarak kırılma gösterirken o garip gureba dediğimiz KİMSESİZLER topyekûn Erdoğan’ın arkasında inançla ve kararlılıkla durmaya devam ediyorlar.

Onların zaman zaman yerel siyasi aktörler dolayısıyla ihmal edilmişlik veya ilgisizlik dolayısıyla kırgınlıkları olsa bile vakti geldiğinde Erdoğan’ın arkasında nasıl dimdik durdukları biliniyor.

15 Temmuz’da bu kesimin inancını da, direncini de gördük. Onca yoksulluklarına ve yoksunluklarına rağmen meydanlarda Erdoğan için gözyaşı döken, Erdoğan’ın bir sözüyle ölüme meydan okuyan bu yiğitlerin kıymetini bilmek lazım.

Onlar KİMSESİZLER olarak biliniyorlar.

Biz onların KİMSESİ olmak için yola çıktık.

Onlar başımızın tacıdır.

İktidarımızı onlara borçlu olduğumuzu zinhar unutmuyacağız.

Liderimizin/Cumhurbaşkanı’mızın grup toplantısında bir kez daha hatırlattığı “KİMSESİZLERİN KİMSESİ” lafı bana bütün bunları yeniden düşündürdü.

Kim olduğumuzu ve nereden geldiğimizi bize her daim hatırlatan o büyük liderimize sonsuz teşekkürler!

İyi ki varsın REİS!

KİMSESİZLER senin sayende bizden kopmuyorlar.

Çünkü biliyorlar ki sen garip gurebanın, fakir fukaranın, kısacası KİMSESİZLERİN KİMSESİ’sin.

Sen başımızda var olduğun sürece bizi “beyaz adama dönüştürmeye” çalışanlar asla muvaffak olamayacaklardır.

STAR – Halime KÖKÇE

CHP, HDP ile Değil Demirtaş'la İttifak Kuracak

Hükümet sistemindeki yapısal değişim partileri erkenden seçim hazırlığına ve ittifak arayışlarına icbar ediyor. İttifaka ihtiyacı olmamasına rağmen Ak Parti en erken davranan. Belki de bu yüzden diğer partileri de bir telaş almış durumda.

CHP önce "İlkeler Platformu" diyerek gizlemeye çalıştı ittifak arayışını. Partideki "HDP'li CHP'liler" ise ittifakın gizlenmesine karşı. Partiye hakim olmak bu yüzden çok zor Kılıçdaroğlu için. O kadar ki "parti içi demokrasi" diyerek örtmeye çalıştığı dağınıklık, başıbozukluk ve "HDP'li CHP'lilerin" yol açtığı bölünmüşlüğü ancak istibdatla aşabileceğini düşünüyor. "İstediğim kanala çıkarım, istediğim gibi konuşurum diyenlerin, bu partide yeri yok" diyor.

"Atın bunu dışarı" diyerek Genel Kurul'dan partili kovmuşluğu var Kılıçdaroğlu'nun. Yani "parti içi demokrasi" yalanının örtmeyeceği ciddiyette bir otorite boşluğu söz konusu CHP'de. Liderlik karizması olmadığından ancak bağıra çağıra otorite kurmaya çalışıyor Kılıçdaroğlu. Doğrusu bu da koltuğunu dolduramadığına yoruluyor. Haliyle akla hemen FETÖ'nün kaset kumpası geliyor. Neyse konumuz bu değil, CHP'nin ittifak arayışları.

Hatırlayacaksınız, Kemal Kılıçdaroğlu yakın zamanda "Kazanacağından emin olduğumuz birini aday göstereceğiz" demişti. Adayı tahmin etmek güç ama bu ifadeden sonra herkes CHP'nin adayının Kemal Kılıçdaroğlu olmayacağını anladı.

Aday çıkaramamak CHP için tahmin edilenden daha ciddi bir sorun. Bunun lanse edildiği gibi ince eleyip sık dokumak ya da isimleri önceden yıpratmamakla falan alakası yok. Güçlü siyasi figürler seçile seçile, yıpratıla yıpratıla kendini gösterir. Bu süreç aynı zamanda bir dayanıklılık testidir. Bunları aşabilenler siyasete yön verir. Bakınız Recep Tayyip Erdoğan. Onun kadar yıpratılan başka bir isim oldu mu? Hayır, ama tüm bu yıpratma, itibarsızlaştırma ve darbe

süreçlerine rağmen hala ayakta. Hatta bu süreçler siyasi liderliğini daha da pekiştirdi. Başka bir sorun da CHP'nin doğal tabanının çok üzerinde bir oy oranına çıkmak zorunda olması. Yani ikinci tura kalmayı başaran bir aday bulsalar bile o ismi yüzde 50'nin üzerine çıkarabilmeleri çok zor. Öyle 16 Nisan referandumuna heveslenerek olmaz bu işler. Zira 2019'da icraatın başını seçeceğiz. CHP evvela hükümet seçimi ile referandum arasındaki farkı farketmek zorunda. Tavanda yaptığınız siyasi mühendisliği seçmen nezdinde nasıl meşrulaştıracaksınız? Bunlar belirleyici önemde konular. Son günlerdeki trafiğe bakılırsa CHP'liler HDP'lilerden daha çok Selahattin Demirtaş'ı ziyaret ediyor. CHP-HDP ile ittifak kuracaksa neden partinin yeni seçilen eş başkanlarını değil de hapisteki Demirtaş'ı ziyaret ediyorlar?

Üstelik bu ziyaretlerden sonra imalı mesajlar yansıyor basına. Partililere konuşma yasağı koyan Kılıçdaroğlu'nun bu ziyaretleri bilmediğini ya da vekilleri kendi haline bıraktığını düşünemeyiz. Önceki gün HDP Eş Başkanı Sezai Temelli, okunulmazlık bahsini açarak Kılıçdaroğlu'nu eleştirdi. HDP'liler CHP'ye yükleniyor, CHP'liler Demirtaş'ı ziyaret ediyor. İşin içinde başka bir iş olduğunu anlatıyor aslında bu manzara. Demirtaş, 2014'te Cumhurbaşkanı aday olmuş ve çözüm sürecinin de etkisiyle etnik-ayırıştırıcı bir kampanya yapmayıp "Türkiyeli" bir siyasi figür olarak yansıtılmıştı. 7 Haziran seçimlerine giden süreçte de sazlı sözlü imaj çalışmalarıyla Türkiye solunun yeni ümidine, Nişantaşı-Cihangir ahalisinin idolüne dönüştürüldü.

CHP'nin örtülü ittifak formülü; HDP ile atışmak Demirtaş ile yakınlaşmak gibi duruyor. Zaman içinde Demirtaş'tan bir kaç PKK eleştirisi falan gelir. HDP'liler bu arada Kemal Kılıçdaroğlu'na yüklenmeye devam eder. Böylece seçim pusulasında görünmeyen CHP-HDP ittifakı Demirtaş figürü üzerinden kurulmuş olur. Demirtaş'ın Bürükselli dostları da eminim sıcak bakar bu plana. Hem İyi Parti ve Saadet dahil olur... Tabii bir aday bulabilmeliler önce...

SABAH / Mahmut ÖVÜR

'Romanlardan FETÖ de Çıkmaz'

Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'nde Cumhurbaşkanı Erdoğan dün "Dünya Romanlar Günü" nedeniyle Türkiye'nin dört bir yanından ve dünyanın birçok merkezinden gelen Romanlarla buluştu. Romanlar tıpkı Türkiye'nin ötekileştirilmiş toplumsal kesimleri gibi son 20 yılda görünür ve kabul edilir oldu. Aslında Romanlar daha doğrusu ötekileştirilen güzel adlarıyla Çingeneler, sadece Türkiye'de değil Fransa gibi hâlâ dünyanın birçok gelişmiş ülkesinde bile itilen, kakılan bir halk... Onların Türkiye'de görünür olmalarında kuşkusuz Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın çok büyük katkısı var. Bir kere çocukluğu ve gençliği İstanbul Kasımpaşa'da geçtiği için onların içinden gelen biri... Onlara ilişkin yasal düzenlemelerden siyaset arenasına çıkmalarına, Roman Çalıştayları'ndan meslek sahibi olmalarına kadar bir dizi demokratik açılımda katkısı var. Bu yüzden Külliye'deki salona girdiğimizde 3 bine yakın Roman hep bir ağızdan aynı sloganı atıyordu: "En büyük Roman, Recep Tayyip Erdoğan..." Cumhurbaşkanı Erdoğan da onlara, onlardan biri olarak cevap veriyordu: "Oradan sadece doktor, öğretmen çıkmıyor, aynı zamanda cumhurbaşkanı çıkıyor. Bakmayın siz Almanlar'ın o Nazi uygulamasıyla Romanlara yaptıklarına, bakmayın 3-5 sene önce Fransızların Romanları Fransa'dan yurtdışı ettiklerine. Bunlar 'medeniyiz' diye geçinirler ama medeniyetten nasipleri yoktur." AK Parti Genel Başkan Yardımcısı Öznur Çalık ve ekibi tarafından hazırlanan etkinlik birkaç açıdan ilklere de sahne oldu. Etkinliğin Kuran tilavetiyle açılması ve adını ilk kez duyduğumuz Çanakkale Lapseki'den gelen Roman İlahi Grubu'nun, ilahi okumaları salondan büyük alkış aldı ve dikkatle izlendi. Romanların tarihine kısa bir yolculuk yapan sinevizyon gösterisi de hayli etkileyiciydi ve duygusal anların yaşanmasına yol açtı. İçten konuşmalarıyla bilinen Romanlar, kürsüde de sahici ve samimiydiler: "Burada olmak bizim için bir rüyaydı. Ölse de artık gam yemeyiz. Sizi ve yengemizi seviyoruz. Romanları da seviyorum, Allah için kendimi de

seviyorum..." Romanlar Konfederasyonu Başkanı Ahmet Çokyaşar ise Romanların, sadece müzik çalan, göbek atan, zıplayan insanlar olmadığını, hayatın her alanında yer alan, her meslekte olan bir toplum olduğunu söylüyor ve sözü teröre getiriyordu: "Sayın Cumhurbaşkanım 'Romanlardan vatan haini ve terörist çıkmaz' dediniz. Bizden FETÖ'cü de çıkmaz.

Romanlar bu memleketin emniyet supabıdır, vallahi de billahi de..." Dünya Romanlar Günü olur da Kibariye olmaz mı? Romanların gurur kaynağı Kibariye, sahnede ilahi söylüyor ve samimi konuşmalarıyla salondan büyük alkış alıyordu. Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'nde düzenlenen Dünya Romanlar Günü'nde, Romanlarla ister istemez birkaç gün önce CHP'nin yaptığı etkinliği de konuştuk. Konuştuk çünkü CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu, bu kez de Romanları Suriyelilere karşı kışkırtan bir konuşma yapmıştı. O konuşmada şöyle diyordu: "Suriyeliler'e baktığın kadar bana bakmıyorsun. Onlara verdiğin para kadar bana vermiyorsun. Onlar birinci sınıf vatandaş, siz hâlâ 3. sınıf vatandaşsınız. Durmayacaksınız, isyan edeceksiniz..." "Sol" olduğunu söyleyen bir parti başkanı ötekileştirilmiş bir halka seslenirken, bir başka halkı yani Suriyelileri bir kez daha ötekileştiriyor hatta Romanları onlara karşı kışkırtıyordu. Buna en sert tepkiyi de yine Romanlar verdi: "Bakın bizim sloganımız her şeyi anlatıyor: Binbir renk tek millet. Kemal Bey, bırakın Suriyelileri, bizi de Türkiye'yi deanlamadı. Anlasaydı onca seçimi kaybeder miydi?"

SABAH /

Fahrettin ALTUN

Amerikancılık gibi Rusçuluk da Bir Mandacılık Türüdür

Gayrı milliliğin tek biçimi Batıcılık değil. Elbette Amerikancılık bu ülkedeki gayrı milli unsurların kahir ekseriyetinin benimsediği bir pozisyon. Fakat içimizde başka gayrı milli unsurlar da var. Rusçular var mesela. Kendilerini Avrasyacı diye adlandırıyorlar. Türkiye için önerdikleri gelecek ne? Rusya'yla birlikte hareket etmek. Daha doğrusu Rusya'nın uydusuna dönüşmek.

Türkiye'nin Batı'yla ilişkilerini de, Türkiye içindeki gelişmeleri de bu çerçevede yorumluyorlar.

Türkiye 2002'den bu yana büyük bir dönüşüm geçirdi, muazzam bir kapasite artışı yaşadı. Bölgesel bir güce dönüştü, küresel meselelerde fikri sorulan bir aktör halini aldı. Bu trend hız kesmeden devam ediyor.

Türkiye bu noktaya gelebilmek için iki hususta çok titiz davrandı. **Bir**, küresel ve bölgesel aktörlerle doğrudan karşı karşıya gelmemek, devletler düzeyinde bir çatışmaya girmemek. **İki**, terör örgütleri yahut dış güçlerin diğer vekil unsurları üzerinden manipüle edilebilir bir ülke olmaktan çıkmak. Diğer bir deyişle Türkiye kendisini hem savunmadan atağa geçmek, hem de denge politikasını korumak zorunda hissetti. Kimileri Türkiye'nin geleneksel olarak dengeci bir dış politika çizgisi tuttuğunu, **Atatürk**'ten **Özal**'a kadar bu çerçevede pek çok adım atıldığını söyleyebilir. Bu kısmen doğru. Fakat bugün durum şu açıdan farklı. Bugün Türkiye bu denge politikasını uygularken bir yandan da dışarıda sert güç kullanıyor.

Sadece diplomatik müzakerelerde bir denge gözetmeye çalışmıyor. Bu denge siyaseti sürdürülürken de oluşan boşluklar doldurulmaya çalışılıyor.

Fırat Kalkanı Harekâtı da, Zeytin Dalı Harekâtı da, Suriye'de garantör ülke statüsünün kazanılması da, Kuzey Irak referandumunun engellenmesi de bunun en somut örnekleri. Rus savaş uçağının düşürülmesi örneğinde olduğu gibi Türkiye bu siyaseti yürütürken ciddi manipülasyonlarla da karşı karşıya kaldı. FETÖ'nün organize ettiği bu kumpası Batıcılar da Rusçular da kendi, daha doğrusu tabi oldukları unsurlar lehine kullanmaya çalıştı. Fakat **Cumhurbaşkanı Erdoğan**, ne ABD'ye ne de Rusya'ya bir taviz vermeden bu krizi yönetti.

Bu söylediklerim Türkiye'nin Rusya ile yakın ilişkiler geliştirmesinin büyük bir imkân olduğu gerçeğini değiştirmez. Mesele ilişkinin eşitlerarası bir ilişki olarak formüle edilmesi ve kalıcı bir ilişki olarak yapılandırılmasıdır. Bugün Türkiye-Rusya ilişkilerinde atılan her somut adım Türkiye'nin geleceği için atılan adımlardır. Yoksa bu adımlar Türkiye'yi

Rusya'nın uydusu haline getirmeye, Türkiye'yi Batı'dan koparmaya dönük adımlar değildir. Türkiye'nin başarısı son dönemde Batı'yla tek taraflı bağımlılık ilişkisini sonlandırmış olmasıdır.

Ezcümle mandacılığın her versiyonuna karşıyız. Türkiye bir bağımlılıktan kurtuluyorken yeni bir bağımlılık ilişkisi geliştiremez, geliştirmemeli. Rusçular yanında bir de tamamen şövenist reflekslerle bir de **Esed**'e destek verenler var. Esed'in her yaptığı katliamdan sonra sahne alıp sözüm ona anti-empyrist söylemlerle hedef şaşırtmaya çalışıyorlar.

Evet, ABD bugün Irak'ta ve Suriye'de akan kandan sorumludur. Ancak Suriye'de rejimin aktığı kanın ABD'nin Irak'ta ve Suriye'de aktığı kandan geri kalır yanı yoktur. Defalarca söyledim, bir kere daha söylemekten geri durmayacağım. Türkiye'nin en büyük sermayesi içerideki güçlü liderliği, istikrarı, birliği, dirliği. Bunu koruyalım, yeter!

SABAH /

Okan MÜDERRİSOĞLU

Mesele “Döviz Kuru” Değil!

Dün, gün boyu aynı soru ile karşılaştık: "Piyasada neler oluyor?"

Türkiye ekonomi tarihini bilenler, özellikle 1990'ların ortalarından bu yana süreçleri yakından izleyenler, zorlu soruların cevaplarını bulabiliyorlar. Biz, yine de Ankara perspektifinden olup bitenleri özetlemeye çalışalım...

Her şeyden önce kur ataklarının tek bir nedeni yok. Gerek içeride biriktirilen gerekse dışarıdan taşan pek çok faktörün dar bir zaman aralığına sıkıştığı bir gerçek. Ki bugün benzeri oyunla karşı karşıyayız.

Tabloya, dışarıdan baktığımızda...

Türkiye, Rusya ve İran'ın kur hareketleri üzerinden şoklanması bir sürpriz olabilir mi? Tabii ki hayır. Türkiye'ye, Suriye denklemi çözmek üzere Rusya ve İran'la verdiği fotoğrafın faturası ödettirilmek isteniyor.

ABD Merkez Bankası'nın faiz artırımı kararlarından etkilenen küresel sermayenin yön değiştirme sinyallerini, Çin-ABD ekseninde başlayıp tüm dünyaya yayılması muhtemel ticaret savaşlarını, Suriye sahasındaki jeopolitik

riskleri, petrol fiyatlarındaki yukarı yönlü eğilimleri dikkate aldığınızda, döviz fiyatlarının baskı altında olduğu apaçık ortaya çıkıyor. Kuşkusuz, tüm sorumluluğu dış piyasalara, sıcak para cambazlarına bağlayamayız. İçeride de dikkat edilmesi gereken hususlar var. Bence en önemli nokta; Ankara'daki ekonomik hava; daha doğrusu siyasi düzeyde yetkili isimler ile teknisyen kadronun uyumu. Ekonomi yönetiminin duruşunu sağa sola çekmeye meyilli kimi analistler de göz ardı edilmemeli! Sıcak gündemde arada kaynıyor görünse de ekonomiye dair yorum, duyum, tahmin ve raporların ilkesel bir standarda bağlanması zorunlu. "Ben öyle duydum, yok böyle olacakmış, yok yok öyle değil böyleymiş" tarzı değerlendirmelerin kimin tarafından yapıldığı, kaynağının ne olduğu, paylaşılan stratejik bilgilerin güvenilirliği kesinlikle şeffaf olmak durumundadır. Zira hassas ekonomik ortamlar, sanıldığından çok fazla psikolojik faktörlerden etkilenmektedir.

Ana konumuza dönecek olursak...

Ekonomi yönetiminde ilk ağızdan yapılacak açıklamaların itibari gücü, enflasyonun tek haneye indirilmesi iradesi, cari açığın bilhassa altın hariç yönetilebilir düzeyde tutulduğunun ilanı bu aşamada hem gerekli hem de önemli. Ayrıca...

Türbülanslı dönemlerin aşılması için, deneyim ve birikim piyasalara mutlaka yansıtılmalı. Bunun reçetesi de belli.

1- Soğukkanlılık korunmalı. Faiz artışı ya da döviz satışı ısrarlarına kolayca prim verilmemeli.

2- Telaş varmış veya ne yapılacağı bilinmiyormuş algısı oluşturan çevrelere set çekilmeli.

3- Sade vatandaş hiçbir gereği yok iken hatta zarar edeceğini bile bile suni döviz talebi yaratmamalı.

4- Kurumsal firmaların döviz ihtiyacı, kura baskı yaratmayacak şekilde karşılanmaya devam edilmeli.

5- Ve mutlaka... Ekonomi ile ilgili yol haritası güncellemesi vakit geçirilmeden kamuoyuna aktarılarak, spekülasyonların bileği bükülüp, Türkiye'ye güvenen samimi kesimlerin gücü piyasalarda hissettirilmeli.

KARAR – Mete YARAR

Sekiz Yıldır Neredeydiniz?

Suriye'de kimyasal silah kullanıldığı iddiasının ardından ABD ve Fransa askeri seçeneklerin devreye sokulacağını kuvvetli bir sesle dillendirdi. Hatta biraz daha ileri giderek bölgeye güçlü bir askeri filo sevk ettiler. Sivil ulaşım bilgileri yayınlayan birimler Doğu Akdeniz'de gemiler ve Suriye hava sahasındaki uçaklar için uyarılar yayınlamaya başladılar. Suriye hava sahasını kullanan uçaklar Irak hava sahası üzerinden Türkiye istikametine yöneltildi. Çin ve Rusya bölgeye deniz filolarını sevk etti. Rusya, İran'da bulunan üsleri kullanma izni için başvurdu. Suriye Hava Kuvvetleri, uçaklarını ülkede bulunan Rus üssüne yönlendirdi. Bu gelişmeler olurken İsrail boş durmayarak Suriye'de bulunan İran merkezli milis üslerini vurdu.

Yani işin gerçeği, sekiz yıldan beri Suriye iç savaşını tribünden seyreden ülkeler Esad'ı cezalandırmaya karar verdi.

Yüzbinlerce insan ölürken, şehirler ve hastaneler bombalanırken, hapishanelerden II. Dünya Savaşı'ndakine benzer görüntüler ortaya çıkarken, defalarca kimyasal silah kullanılırken, DAESH insanları katlederken, PYD/ PKK müttefikleriniz için tehlike oluştururken, milyonlar göç yollarına düşmüşken, Akdeniz'de Suriyeli mültecilerin cansız bedenleri kıyıya vururken neredeydiniz?

Şimdi neden bu kadar güçlü bir insan hakları savunucusu gibi Suriye'ye geliyorsunuz?

Bu sorunun cevabı sorulmadan bence yaşanacak olayın gerçek boyutu anlaşılır.

Bu iki ülkenin büyük iştahla giriştikleri Libya olayı hiç aklımdan çıkmıyor. Hatta Fransa, BM kararı çıkmadan tek başına Libya'ya müdahale etmişti. Daha sonra da ülkeyi paramparça edip bırakmışlardı. Projenin içinde Körfez ülkeleri, Fransa ve ABD vardı. Ülkenin petrol yataklarının üzerine nasıl konulduğunu bir hatırlayın derim.

Üst üste Trump-Macron görüşmesi, ardından Fransa-İsrail paslaşmaları ve Suudi -ABD - Fransa görüşmeleri ardından yaşanan süreç bana Libya sürecini çok hatırlatıyor.

Bu adamlar her yere insan hakları için gitmediler, aksine kaosu derinleştirip kazanımlarını garanti altına aldılar.

Açıkçası suyun petrolden daha değerli olduğu Ortadoğu'da Fırat'ı kontrol altına alanlar, ekili arazinin büyük kısmını elinde tutanlar ve doğalgaz ile petrolü çıkartanlar sizce insan hakları için gelmiş olabilirler mi?

Tek cevabı var. Asla!

Türkiye, Rusya ve İran'ın Suriye sorununu siyasal çözüm noktasına getirdikleri bir yerde bu acele neden? Bu yaptıkları müdahale Suriye'de çözüme yol açar mı?

Tek cevabı var. Asla!

ABD , Fransa, İsrail ve Körfez ülkelerinin en büyük amacı PYD üzerinden Fırat'ın doğusunu yarı özerk bir hale getirmek.

Esad üzerinden Rusya ve İran'ı köşeye sıkıştırarak onları bu çözüme ikna edebilmek. Bu devletlerin yürüdüğü hiçbir yerde ot bitmezken yaşanacak sürecin Suriye için vaha olacak beklentisine girilmemesini tavsiye ederim.

Bu müdahale Esad'a değil, aslında doğrudan müdahale edemedikleri Astana sürecine bir saldırıdır. Çıkacak tablo ise maalesef Türkiye aleyhine olabilir.

Asimetrik savaşın birkaç önemli unsuru var. Vekalet savaşları, kara propaganda, terörü bir araç olarak kullanma, manipülasyon, etnik ve mezhepsel savaşlar ve ekonomik saldırılar. Hepsi de son dönemde coğrafyamızda sıkça görülen olaylar.

Rusya'nın İngiltere'de yaşanan casus olayı nedeniyle köşeye sıkıştırılması, İran'da yaşanan doların spekülatif fırlaması, halk hareketleri ve de Türkiye'nin yaşadığı döviz hareketlerinin nedensiz ve rastlantı sonucu olduğunu düşünmüyorum.

Bu nedenle Suriye'de tırmandırılan gerilim de bunun bir parçası...

Esad'la ilgili görüşüm çok net ve her yerde söyledim. Ancak şu hataya da asla düşmem. 'Düşmanımın düşmanı dostumdur' demem. Bugünküler hayırlı bir iş için gelmiyorlar. Irak'a hangi mazeretle geldiğinizi bazıları unutmuş olabilir ama biz unutmadık. Eliniz ve geçmişiniz bu kadar kirliken sizlere güvenmiyoruz.

Pişmiş aşı su katmaya geliyorlar. Suriye kaosu kendi içinde dengeye otururken bu dengeleri altüst etmeye çalışıyorlar. Yani olan maalesef yine sivil halka olacak.

Adama sormazlar mı "Sekiz yıldır nerdeydiniz?" diye.

Aslında en güzel sorguyu o üç yaşındaki çocuk yapmıştı, "Sizi Allah'a şikayet edeceğim" demişti.

Bu cümle üzerine daha fazla konuşmak istemiyorum.

Hürriyet /A.Kadir SELVİ

Ekonomide Neler Oluyor?

YILLAR önceydi. Karşıma dikildi, "Ben Çingeneyim" dedi.

Derken gururla söylüyordu. "**İstanbul'da çocuğumu okula verdim. Öğretmen çocukları el ele tutuşturmuş oyun oynatıyordu, bazı veliler çingenenin çocuğu bizim çocuğumuzun elinden tutmasını diye öğretmene tepki gösterdiler**" diye anlatmıştı. Ne zaman hatırlasam içim burkudur. Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'ndeki sinevizyon gösterisinde bir Roman vatandaş, "**Biz camide saf tutarken yanımızdan kaçıyorlardı**" dedi.

Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'ndeki, 'Büyük Roman Buluşması'nı izlerken bunları düşündüm. Dün bir Roman çocuğun ellerinin, çocuklarının ellerine değmemesini isteyenlerden, bugün Romanların elinden tutup Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'ne taşıyan Cumhurbaşkanı gerçeğini kıyasladım. Onları, Kasımpaşa'da yokluk içindeki Kotra'dan, Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'ne uzanan bir öyküydü.

Cumhurbaşkanı **Erdoğan**, "**Romanların mahallesinden sadece doktor, öğretmen çıkmıyor Cumhurbaşkanı da çıkıyor**" diye taçlandırdı.

AK Parti Genel Başkan Yardımcısı **Öznur Çalık** tarafından düzenlenen '**Büyük Roman buluşması**' nedeniyle Cumhurbaşkanlığı Külliyesi'ndeydim. Ama aklımın bir köşesinde **Trump - Putin** restleşmesi, diğer yanda ise ekonomiyle ilgili gelişmeler vardı. Önce Külliye'den izlenimlerimi paylaşmak istiyorum.

CHP Genel Başkanı **Kemal Kılıçdaroğlu**, "**Ben sizin ayağınıza geldim, Cumhurbaşkanı ayağına çağırıyor**" demişti. AK Parti Genel Başkan Yardımcısı **Öznur Çalık**'a sordum, "**Romanlar Cumhurbaşkanlığı**

Külliyesi'ne gelmek istediler. Talep onlardan geldi” dedi.

Cumhurbaşkanı **Erdoğan** salona Romanların, “**Tayyip baba**” sloganları arasında girdi. Hani Romanlar çalgı çengi olmadan program yapmaz derler ya tam tersi oldu. Program Roman Hafız Kemal **Gümüşken**'in okuduğu Kuran-ı Kerim'le başladı. Roman sanatçı **Kibariye** Kuran tilavetini büyük bir huşu içinde dinliyordu. Kuran-ı Kerim'in okunması bittikten sonra salondan tekbirler yükseldi. Ama öyle böyle değil. Değme camilerde öyle tekbir getirilemez.

KİBARİYE'NİN BAŞÖRTÜSÜ

Ardından sahneye Çanakkale Lapseki Roman ilahi grubu çıktı. ‘Çanakkale Şehitlerine’ şiirini ilahi formatında okudular. Çok da başarılıydılar. O arada protokol sırasında bir hareketlilik yaşandı. Az sonra sebebi anlaşıldı. **Kibariye**, ilahi okumak istediğini söylüyor, Cumhurbaşkanı da memnun oluyor, “**Söylemek istiyorsa söylesin**” diyor. **Kibariye** bu kez, “**Ama ilahi söylerken başımı örtmem lazım**” diyor. Koşuşturma onun içinmiş. Görevliler bir başörtüsü getirdi, **Kibariye** başını kapatıp sahneye çıktı ve güzel bir ilahi okudu.

Cumhurbaşkanı **Erdoğan**, Roman açılımını, “**Özür dilenmesi gereken bir topluluk varsa o da Roman kardeşlerimizdir. Devlet olarak ben onlardan özür diliyorum**” sözleriyle başlatmıştı. Külliye'deki buluşmada bu süreci anlatan bir konuşma yaptı. **Erdoğan**'ın sözleri bir zamanlar çingene diye dışlanan insanların, bu ülkenin vatandaşları olduğunu hissetmelerinin öyküsüydü. Zaten AK Parti, Alevi, Kürt ve Roman açılımı ile büyüdü. Gezi'den bu yana rüzgâr reformlardan yana esmiyor. Ama unutulmamalı ki AK Parti'nin esas hikâyesi, reformlarda yatıyor.

DOLARDAKİ YÜKSELİŞ

Hani bir kulağımız ekonomide diyordum ya, olmaması mümkün mü? Bu sıralarda herkes ekonomide ne oluyor, dolardaki yükseliş nereye gider sorusuna cevap arıyor.

Ekonomide bir şeyler oluyor ve biz normal zamanlardan geçiyoruz.

Cumhurbaşkanı **Erdoğan**, “**Ekonomimize**

saldıranlara sesleniyorum, başaramayacaksınız. 15 Temmuz'da, Suriye'de, Irak'ta daha önceki oyunlarınızda nasıl başaramadıysanız şimdi de öyle başaramayacaksınız” dedi. Türkiye'nin ekonomi üzerinden yeni bir dış saldırı ile karşı karşıya olduğu mesajını verdi. Ekonomi Bakanı **Nihat Zeybekci** ve Başbakan **Binali Yıldırım** da benzer yönde değerlendirmeler yaptılar. İktidar dolardaki yükselişi dış saldırı olarak görüyor. İsaetli tespitle birlikte piyasalar tedbiri de iktidardan bekliyor. Ankara'nın piyasalara güven verecek adımlar atması gerekiyor. ABD-Rusya restleşmesine gelince, eğer bu yazı okunana dek saldırı gerçekleşmediyse eli kulağında demektir. İş Suriye işi olmaktan çıktı, Trump'ın ‘güç oyununa’ dönüştü.

YeniAkit– Ali

KARAHASANOĞLU

Ulusalçı Generallere Kalsa, Geçen Her Gemiye 10 Altın Verirler!

Önceki gün, emekli Tuğamiral Türker Ertürk'ün, Montrö Sözleşmesi'ne tabu gibi yapışıp kaldığını hatırlatıp, eleştirmiştim.. Akasından bir baktım ki..

Diğer ulusalçı generaller de, aynı kafada.. Tornadan çıkmış gibi..

Hepsi aynı şeyi tekrarlıyor..

Ergenekon davalarında yargılanan emekli Tümamiral Cem Gürdeniz, Ertürk'e destek çıkıp, bakın ne demiş:

“Montrö Sözleşmesi küresel güvenliğe katkısı olan bir sözleşme ve deniz güvenlik rejimidir.

Böylesine jeopolitik önemi olan konvansiyonu, kazalar üzerinden gündeme getirmek aymazlıktan ötedir. Denizde emniyet konusu, deniz güvenliği ve jeopolitiğin üstüne çıkamaz. Montrö, Türkiye'nin jeopolitik kazanımı ve deniz güvenliğinin en büyük garantilerinden biridir.”

Duyan birisi de sanır ki, Montrö'de öyle maddeler var ki.. O maddelerle dünyayı ayağımızın altına seriyoruz..

Bütün kapılar bize açılıyor, gavurlar karşımızda el pençe duruyor!
Takdim böyle..
Peki ya gerçek?
Tam zıttı..
Jeopolitik kazanım imiş..
Deniz güvenliği imiş..
Miş miş de miş miş..
Kısaca vereyim Montrö maddelerini de..
Maddeleri söylemeden, süslü cümlelerle insanları kendilerine aşık etmeye çalışan bu ulusalcı denizcilerin kofluğunu anlayın..
Önce bir not..
Montrö 1936'da imzalandı..
Aslında boğazlar, Lozan'da düzenlenmişti..
Fakat bizdeki ulusalcılar bile, "Lozan şöyle güzel, böyle güzel" nutukları atsalar da..
Attıkları nutuklara kendileri de inanmamış olmalı ki..
Lozan'daki Boğaz maddeleri yerine, 1936'da Montrö'yü gavurlara teklif etmişler..
"Ama bu kadar da olmaz ki.. Dört tarafı Türk toprakları ile çevrili bir alanda.. Boğazların kontrolünü Lozan'da Türkiye dışında bağımsız mağımsız güçlere vermişiz.. Bunun nerede bir başka örneği var" demişler..
Ve gavurlara "Ne olursunuz.. Bizi rezil etmeyin.. Lozan'ı biz şahane bir sözleşme diye bizim halkımıza yutturuyoruz. Bu hali ile, biz hiç kimseyi Lozan'ın Türklerin menfaatine bir sözleşme olduğuna inandıramayız. Lütfen, boğazlar maddesini değiştirelim bari" demişler..
Ve Lozan'daki maddeler yerine..
Kısmen iyileştirme içeren Montrö Sözleşmesi'ni imzalamışlar..
Ama yine de bakın..
Montrö Sözleşmesi'ni okuyun..
Türkiye aleyhine daha kötü ne olabilirdi, bir değerlendirin..
Sözleşmenin en önemli maddesi, gemilerden sadece fener ve sağlık hizmetleri sebebi ile ücret alınması..
Bunun dışında hiçbir ücret alınmamış..
Hatta kılavuz alma mecburiyeti bile olmaması..
Yani adam, kafasına göre, Boğaz'da takılacak..
Son örnekteki gibi..

Türk yetkililer bağırarak, "Yalıya çarpacaksın.. Dur.. Demir at" diyecek..
Gavurun gemisi ise..
"Elimde kapı gibi Montrö Sözleşmesi var..
Bana kılavuz da işlemez, başka şey de işlemez. Ben bildiğimi okurum" diyecek..
Ve yalıya kafadan vuracak..
Affedersiniz, nerede var bunun ikinci örneği?
Biz bu toprakları kazanana kadar, nice şehit vermişiz..
Böylesi bir alternatifsiz bir geçiş noktasının iki tarafı da bizim elimizde iken..
Ne diye, geçenlerden tek kuruş alamıyoruz?
Bırakın para almayı, bir de kendimize zarar verdiriyoruz!
Diycekler ki, sözleşme yapmışız..
Hay sizin sözleşmenize de, size de..
O dönem, bizim yöneticileri kafakola alıp, Türkiye aleyhine bir sözleşme imzalatıldı ise..
Veya, o tarih için üç tane, beş tane gemi tehlikesiz şekilde geçer iken..
Çok fazla bize bir zararı olmadığı için, "Haydi gavurcuklar parasız geçsin canım" denilmiş ise..
Sürgit o sözleşmeyi uygulamaya mecbur muyuz!
Adamlar petrol taşıyacaklar. Tehlikeli maddeler taşıyacaklar.. Bizim boğazımızı tehlikeye atacaklar..
Biz de onları seyredeceğiz.
Ne imiş?
Montrö Sözleşmesi var imiş!
Ne yapalım var ise?
Bu neye benziyor, biliyor musunuz?
Hani Osmanlı döneminde kabul edilen kapitülasyonlar, Türkiye Cumhuriyeti ile ortada kaldırıldı da..
Bunu sabah akşam tepemizde boza pişirircesine anlatıyorlar ya..
Bu da benzer bir olay..
Osmanlı, güçlü olduğu dönemde, "Verdim size bir kıyak" demiş. Kapitülasyon ayrıcalığı vermiş. Gel zaman, git zaman, o kapitülasyonlar, Osmanlı'nın zayıflaması ile birlikte, kendi kalemize gol noktasına dönmüş. Ama yine "Kapitülasyonu tanımışız, dönemeyiz" denilerek Osmanlı'nın zayıflama devresinde bile devam ettirmişiz..

Nihayet Cumhuriyet ile birlikte, “Biz manyak mıyız? Ne kapitasyonu imiş? O mazide kaldı” denilmiş ve kapitülasyonlar, doğru bir icraat olarak kaldırılmış.

Ee, Montrö ne?

Bu da bir başka kapitülasyon..

Bir anlaşmadan ziyade, resmen gavurlara tanınan haklar..

Buyrun okuyalım, bakalım neler var..

Madde 2:

“Barış zamanında, ticaret gemileri, gündüz ve gece, bayrak ve yük ne olursa olsun, aşağıdaki 3. madde hükümleri saklı kalmak üzere, hiçbir işlem (formalite) olmaksızın, Boğazlar’dan geçiş ve gidiş-geliş (ulaşım) tam özgürlüğünden yararlanacaklardır.”

Affedersiniz..

Bundan daha geniş ne hak verilebilir, topraklarını şehit kanı ile kazandığını söyleyen bir ülke tarafından?..

Daha nesi var yani, bunun ötesinde, verilmeyen..

“Gündüz” demişsin.. Bari geceyi

biraksaydın.. Geceyi de vermişsin..

“Bayrak ne olursa olsun” demişsin.. Bari

yükte bir sınır koysaydın..

“Geçiş” demişsin.. Bari “Gidiş-geliş” demeseydin..

Hepsini gavurların lehine yazmışlar..

Şimdi ulusalcı generallerimiz kalkmışlar, “Montrö’den daha iyisi olamazdı” diyorlar..

Ben de bu gavur aşığı korkak ulusalcı generallerin tamamına diyorum ki.

“Bundan daha kötüsü olamazdı!”

Lütfen yani..

Daha kötü ne olacaktı?

“Gelen geçen gemi başına, Türkiye, gemi sahiplerine 10 altın verir” diye mi yazacaktınız, sözleşmeye?..

Bunun ötesinde daha ne var ki, “En iyi anlaşma” diyorsunuz?

Lütfen beyler..

Yedirmişsiniz Türkiye’ye büyük bir kazık..

Aklımızla alay etmeyin bari!..

Yeni Akit – Ahmet VAROL

Baas vahşeti ve zalimlerin tartışması

Afganistan’da ABD güdümlü yönetim, Taliban’ı hedef aldığı iddiasıyla bir medresenin mezuniyet törenini hedef alarak büyük bir katliam gerçekleştirdi. Küresel emperyalizm bu katliamı tamamen görmezden geldi.

Afganistan’da bu katliamın gerçekleştirilmesinin hemen ardından Suriye’deki Baas rejimi uzun süreden beri kuşatma altında tutulan Doğu Guta’nın Duma ilçesinde sivil halkı ve özellikle de çocukları hedef alan bir kimyasal silah saldırısı gerçekleştirdi. Saldırıda bazı kaynaklara göre en az elli bazılarına göre de yüz elli civarında insan korkunç bir şekilde katledildi. Afganistan ve Suriye’de bu katliamların gerçekleştirildiği günlerde siyonist zulüm de Filistinlileri Büyük Dönüş Yürüyüşü etkinliklerine son vermeye zorlamak için saldırılar ve cinayetler gerçekleştirmeye devam ediyordu.

Afganistan’daki katliamın ve Filistin’de siyonist rejimin gerçekleştirdiği cinayetlerin arkasında ABD, Suriye’deki katliamın arkasında da Rusya vardı. Bunlar Suriye’deki vahşi katliamdan sonra güya karşı karşıya geldiler. İki de eli kanlı olan ve eli kanlı hainlerin arkasında duran bu zalimlerin birbirlerine karşı senaryo gereği tavır almaları Suriye’deki, Afganistan’daki ve Filistin’deki zulmün sona erdirilmesi konusunda bize ümit verebilir mi?

Kimyasal silahlarla gerçekleştirilen katliamlar Baas rejiminin vahşette ne derece sınır tanımaz olduğunu gösteriyor. Fakat şunu da unutmamak gerekir ki Baas zulmü kimyasal silahlarla da olsa diğer silahlarla da olsa sürekli sivil, savunmasız insanları katlediyor. Kimyasal silahlarla yaptığı katliamlarda haksız diğerlerinde haklı olduğu söylenemez.

Olayın en kötü yanı normalde aynı davulu çalanların birilerinin kara diğerlerinin beyaz adam rolü oynayarak insanlarımızı yanıltmalarındır. Çünkü Baas rejiminin yerinde kalmasını İran ve Rusya kadar İsrail ve ABD’nin de istediğini, direnişin zaferinin İran ve Rusya kadar ABD ve İsrail’i de endişelendirdiğini biliyoruz.

Uluslararası savaş hukukuna göre kimyasal silahların savaşlarda da herhangi bir başkaldırı

hareketini bastırma amacıyla da kullanılması yasaktır. Fakat bu tür yasaklar çoğu zaman göstermelik oluyor ve küresel emperyalizmin herhangi bir hesabına dokunmadığı takdirde kullanılmasına engel olunmuyor.

Kimyasal silahların kullanılmasının öncelikli amacı toplu katliamlardır. Çünkü kimyasal silahlar genellikle zehirli gazlardan veya havadaki oksijen miktarını azaltarak insanların nefes almalarını zorlaştıran gazlardan oluşmaktadır. Dolayısıyla bir bölgeye bu silahlardan atılması durumunda o bölgedeki insanlar zehir solumak sebebiyle ya da yeterli miktarda oksijen alamamaktan dolayı hayatlarını kaybediyorlar. O yüzden bu silahların atıldığı bölgede bulunan tüm canlılar topluca imha ediliyor. Acil müdahale ile kurtarılabilen insanlar söz konusu kimyasal bombaların atıldığı bölgelerden hızla çıkarılabilen ve kendilerine nefes takviyesi yapılabilenlerdir. Onlar da hayatlarını sürdürebilseler dahi belli bir süre atılan bombaların çevreye yaydığı gazların etkisinde kalıyorlar.

Kimyasal silahların saldırdığı gazlar deliklerden sığınaklara bile girdiği için buralara sığınmış insanları da topluca katledebiliyor. Zaten bazen bu silahların kullanılmasındaki amaç sığınaklara toplanmış insanları topluca katletmek olabiliyor. Kimyasal silahlar her ne kadar belli bir bölgeye atılsa da doğrudan hedef gözetmiyor. Dolayısıyla kimyasal bombaların atıldığı bölgedeki insanlar topluca hedef alınmış oluyor. Meskûn bir bölgede yaşayanlar arasında askerî faaliyetlerle ilgileri olmayan sivil nitelikli insanların oranları çok fazla olduğundan katledilenler arasında doğal olarak sivillerin oranı çok fazla oluyor.

TAKVİM / Ergün DİLER

Türk Gücü

Başkan Trump kendi siyaseti gereği YPG'ye silah vermeyeceklerini söyledi. Irak örneği ortadaydı. Ve haklıydı.

Başka bir yol bulmak istiyordu. Geçtiğimiz günlerde de Suriye'den çıkacaklarını, son günlerini yaşadıklarını ilan etti. Trump doğru bir çizgide inandığını söylüyordu.

Hatırlayın kaçdır

TRUMP, ERDOĞAN, PUTİN ÜÇGENİNİ
N gerekliliğini yazıyordum.

Dünya dengesinin böyle kurulması hem dünya hem bizim için müthiş iyi olacaktı. Ancak buna itirazı olan **PENTAGON**'du. İstemediler. Ve aylardır da kendi istediklerinin olması için resmen savaş açtılar... Hem içeriye hem dışarıya...

Hafızalarımızı tazeleyerek gidelim...

Anlamak İçin Geçmişten Kopmamak Şart!

Son günlerdeki işaretleri alt alta getirince Amerika Birleşik Devletleri'nin, fırtınalı denizlerde yaşadığı "**Rota**

Kaybetme" problemini büyük ölçüde çözdüğünü görüyoruz. Bu çok ama çok önemli bir veri!

Dünyanın gidişatını değiştirecek cinsten hem de... **İNGİLTERE** ile varılan anlaşma şu an için saat gibi işliyor. Bunun en büyük göstergesi **Pentagon'un Beyaz Saray'ı Ele Geçirmesidir** ki şimdiki durum da tam budur!

Askerlerin Siyasetteki Gölgesi Şu An Beyaz Saray'ın koridorlarında görülmekte...

Bunu bir süre önce söyleyen birine "**DELİ**" derlerdi.

Ama gelinen noktada fotoğraf bu!

Pentagon, **BEYAZ SARAY**'ı tamamen kuşattı. Bu olurken çok kişi

Trump'ın **ULUSAL GÜVENLİK**

DANIŞMANI McMASTER'ı görevden aldığı, gücünü gösterdiğini düşündü.

ÖYLE BİR ŞEY YOKTU! McMaster gerçeğini burada aktarmıştı...

Trump, Ulusal Güvenlik Danışmanı McMaster'ı görevden almadı, alamazdı da. McMaster yeni ve gizli görevine geçti.

Açalım biraz daha...

Trump'ın 29 Mart tarihindeki "Yakında Suriye'den çekiliyoruz" açıklaması, aslında Pentagon'a karşı son hamlesi oldu. Bu açıklamadan sonra **PENTAGON** resmen ayağa kalktı. **ALARM**

DURUMUNA GEÇİLDİ. Ve bunun anlaşılması için çok önemli bir adım

atıldı. **PENTAGON**'un sarsılmaz isimleri toplantıya çağrıldı.

Nerede biliyor musunuz? Hayır!

PENTAGON'da **BEŞGEN** binada değil!

Beyaz Saray'da... Başkan Trump'ın oturduğu

Beyaz Saray'daki **HİNT ANLAŞMA ODASI**'nda! Bu oda tarihin en önemli toplantısına ev sahipliği yaptı. Görevden alınan (!) McMaster, Pentagon'un aktif 120 özel ismini Beyaz Saray'da II. Irak Savaşı, 2. Dünya Savaşı, Afganistan işgali gibi önemli kararların alındığı odada topladı. McMaster, ABD Savunma Bakanı Mattis'in metnini okuduktan sonra şu açıklamayı yaptı: "Yeni bir döneme girdik. Trump, bu açıklamasını geri alacak ve Suriye'ye operasyon düzenleyeceğimizi ilan edecek. Suriye için aylardır özel çalışmalar yapıyoruz. YPG, bu operasyonlarda özel görev alacak. Fransa, İngiltere, Arabistan, Mısır gibi bölgedeki 13 ülke bizimle. Rusya ve İran kendi kararını verdi. Onlar adına karar almıyoruz ama kendi kararlarımız onları da çok etkileyecek... Suriye sorununun çözülmesiyle birlikte, Ortadoğu 50 yıldır yaşadığı kabustan kurtulacak..." ABD Genelkurmay Başkanı Orgeneral Joseph F. Dunford da, toplantının açılış bölümünde planların çok özel şekilde tamamlandığını telekonferans ile katılımcılara bildirdi. Bu toplantı, Pentagon'da yapılmadı. Özellikle Hint Anlaşma Odası'nda yapılmasının nedeni, alınan büyük karardı. Bu odanın bir diğer özelliği ise kullanılan malzemelerdi! Bu odanın her tarafında **İNGİLİZ** ve **FRANSIZ** rüzgarı vardı. Bu da **Büyük Ortaklığa İşaret Ediyordu!** Kimin kimle olduğunu ortaya koyuyordu... McMaster'ın bu odadaki ilk toplantısı değildi bu! Ancak bu son toplantısı, tarihin akışını değiştirecek cinstendi. Rusya, Pentagon'la değil Trump ile yürümek istedi. Bu Rusya için büyük bir şanstı. Ancak Trump'ın Pentagon'u yenebilecek gücü yoktu. Hesaplar burada şaşıyordu! Çünkü Trump, Pentagon'la birlikte Beyaz Saray'a seçildi. Sonra rotadan çıktı. Bu rotadan çıkış, ABD'ye veya Pentagon'a 9 ay kaybettirdi. Oysa Trump özgür kalsa, **ERDOĞAN** ve **PUTİN**'le yürüse bambaşka bir dünya olacaktı. Buna izin vermemek için her yolu denediler. Şu an için de başarmış görünmekte. Şimdi oluşan tabloya bakıldığında Irak işgalindeki gibi çok

büyük bir koalisyon kurulduğunu görüyoruz. Bu koalisyona karşı gelebilecek bir güç de yok. **RUSYA** herkesin bildiği gibi **TÜRKİYE** ve **İRAN**'ın yanında. Başka da seçeneği yok. Ancak ZOR'u gördükleri an 24 saatte Washington ile her konuda anlaşsınlar. **NET!** Bu Rusya'nın kurtuluşu olmaz ama güç dengesini belli ölçülerde koruyabilir. Çünkü Moskova'nın tüm askeri seçenekleri, Pentagon tarafından biliniyor. **Anlık Bilgilerle Hem De!** Bunu Rusya'daki her general bilir! Devlet Başkanı Putin de detaylara hakimdir! Mattis, Dunford ve McMaster, Suriye için her adımı attı. McMaster'ın yerine gelen John Bolton çok özel biri. Ancak James Mattis'in sözünden asla çıkmaz. Suriye'nin gelecek birkaç yılı için de planlar tamamlandı. Bütün bunlar ABD'de konuşuluyor ve yazılıyor... **SİR** da değil yani... 2019'da Suriye'de seçim yapılacak. Bu seçimde seçilecek yeni Suriye Devlet Başkanı da belli. Şu anda Washington yeni dönem için brifingler alıyor. Nusayri olan Esad'ın yerine seçilecek kişi, Sünni... Yüzde 85'i Sünni olan Suriye'yi Nusayri birinin yönetmesi zaten anlam dışıydı. Ancak Esad eşinin Sünni olması nedeniyle gücün yine tek elde toplanmasını sağladı. **SONA GELİNDİ!** Amerika Birleşik Devletleri'nin geçen yılki planlarından biri ülkenin 3'e bölünmesiydi. Bugün ise ikiye bölünecek bir Suriye'den söz ediyoruz. Çünkü Fransa da, İngiltere de ABD'nin bu planını artık destekliyor. Geçen yıl bu plan hem İngiltere hem de Fransa tarafından reddedilmişti. Esad'ın devrilmesinde YPG'ye bir güç sunulacak. Bu güç de onlara yeni bir **ÇIKIŞ** imkanı sağlayacak. Tabii geçen yıl yapılan planların tamamen değişmesi, bunun da değişme ihtimalini güçlendiriyor. **Neden?** **Çünkü Türkiye Sözüünü Söylediği Zaman İşler Değişiyor! Bunu En İyi Masayı Kuranlar Biliyor!** Bu nedenle Rusya ve İran masanın dışına itilirken

kesinlikle ve kesinlikle **TÜRKİYE'**ye gelecekler. Çünkü planların bu kadar değişmesinin tek nedeni **TÜRKİYE'**. Bizim gücümüz ve kararlılığımız. **YİNE ÖYLE OLACAK .** Ancak **PENTAGON** işi riske etmek niyetinde değil. Koca koca kararlar alsalar da **TÜRKİYE'**siz olmayacağını biliyorlar. **NET!** Bu kez de yanıldılar mı ABD kendi içinde inanılmaz sorunlar yaşar. Bu da **NET!** Eğer ABD, Suriye planlarını yüzde 100 olarak başaramazsa, işte o gün Washington için hesap edilemeyen sıkıntı başlar. Pentagon bunun farkında. O nedenle hatasız ve yüzde 100 destekle operasyonları başlatmak istiyorlar.

İŞTE BURADA TÜRK GÜCÜ devreye giriyor. Çözemedikleri konu bu! Aşamadıkları da bu! İngiltere ile Fransa ile anlaşsalar da bizsiz olmaz. İran ya da Rusya başka bir kart! **TÜRKİYE** bambaşka! **Konu Akdeniz Çünkü. Suriye'nin Akdeniz'e Bakan Kapısı Çünkü! İpek Yolu Çünkü...**

Ve bütün planların içinde biz mecburen varız. Önceden bizimle ilgili kararları alırlar, haberimiz bile olmazdı. **Şimdi Alınacak Kararlara Etki Ediyoruz.**

AFRİN'i böyle görün. Münbiç'i de... Bizi mutlu edecek payı verecekler. Vermek zorundalar.

Konu bu!

Mücadele bu! Hala anlamayan varsa nasıl yazılır ve anlatılır bilemiyorum.

Türkiye 100 yıllık oyunda payını istiyor! Çünkü oyun bizim merkezinde olduğumuz coğrafyada. **DOĞAL YANİ!**

Adamlar 10 bin km. öteden geliyorlar, biz burada susup oturalım mı!

Koca planları yapsalar da gelecekleri yer **TÜRKİYE'**, çalacakları kapı burası...

NOT: Önceki gece **PENTAGON'**daki üst düzey askerler Trump ve Mattis ile **AİLE FOTOĞRAFI** verdi. Burada pek gören yok ama çok önemliydi. Ben de devamlı **"BİR VE BÜTÜN OLALIM" DİYORUM.** Çünkü bu fotoğraflar karşıdaki cepheyi bozar dağıtır. ABD kendi içinde kavga ederken bile bunu yapabiliyor. Bizim de hangi görüşten olursak

olalım bir ve bütün olduğumuzu göstermemiz gerekmekte.

Kendi içimizde tartışırız. Sorun değil.

Ama dışarıya karşı **DUVAR** olmalıyız...

Ki daha fazla payla masadan kalkalım...

Aksi, 100 yıl daha bekleriz. Bunu da kimse istemez sanırım...

TAKVİM / İsmail ÇAĞLAR

CHP'de OHAL

Genel başkan Kılıçdaroğlu'ndan başlayarak tüm **CHP'**liler **OHAL** uygulamasına karşı. Her meseleyi bir şekilde **OHAL'**e bağlıyorlar. **Neredeyse Suriye'deki vahşeti bile OHAL'e bağlayacaklar.**

Abarttığımı düşünmeyin; 'Suriye krizinin bu kadar turmanmasına sebep

Türkiye'nin politikalarıdır' demiyorlar mı?

Daha ileri gidip 'Türkiye terör örgütlerine

destek vermeseydi bugün Suriye'de

sorun çözülmüş olurdu' da diyorlar.

Bunları diyen Suriye'deki vahşete neden olarak **OHAL'**i de gösterir.

'Nedir **OHAL'**in sakıncası' diye sorunca ifade özgürlüğü, basın özgürlüğü, haksız işten

atılmalar, parçalanmış aileler, bağımsız yargı

gibi lafları sıralıyorlar. Saydıkları kavramların

hepsi birbirinden önemli, olmazsa olmaz. Ama

CHP'nin dilinde beylik lafına döndüler

maalesef. Hiçbir karşılığı olmayan, ne ifade

ettiği belli olmayan, afaki bir eleştiri

bulutu. **Bugün hala OHAL'den**

kaynaklanan somut bir sorun

gösterebilmiş değiller. Devlet bir

komisyon kurdu. **OHAL** kapsamında haksız

yere işten atıldığını düşünenlerin itirazlarını

aldı. Araştırmalar tetkikler yaptı. Bazı

itirazları reddetti. Bazılarını da haklı bulup

göreve iade etti.

Ana muhalefet partisi madem **OHAL'**den bu

kadar rahatsız, **OHAL'**in kötü neticeleri

olduğunu söylüyor; neden bunları somut bir

şekilde kalem kalem listeleyip kamuoyu ile

paylaşmıyor.

Şurada ihraç edilen şu kişi, burada **OHAL'**la

kapatılan şu dernek; **FETÖ'**cü değildir, terörist

değildir, suçlu değildir, diye neden ortalığı

ayağa kaldırmıyor.

Yapamaz çünkü çalışmak ister, emek ister, çaba ister. Onun yerine OHAL geldi, her şey çok kötü oldu demek çok daha kolay. Nutuk atmak varken, çağdaşlığın faziletlerinden bahsetmek varken neden çalışalım. Neden şehir şehir dolaşıp sözde mağdurları saatlerce dinleyelim. Rakı masalarında halkçılık yapmak varken neden yollara düşelim. Bu meselenin bir yönü. Diğer yönünde ise daha büyük bir tezat var. Kılıçdaroğlu neden partisi için hak gördüğü OHAL'i ülke için şer görüyor. CHP'de OHAL mi var? Evet, var! Tüzüğe göre yok ama Kılıçdaroğlu'nun siyasetine göre uygulamada var. İftira, hakaret, yalan, küfür siyasetine hız veren Kılıçdaroğlu bir OHAL uyguluyor partisinde. Artık yamalı bohçaya dönmüş CHP'yi ve iktidarını siyaset namına küfrü sahaya sürerek bir arada tutmaya çalışıyor. Erdoğan'a küfrederek seferberlik hali yaratıyor. Sezgin Tanrıkulu, Canan Kaftancıoğlu gibi 'katil devlet' diye bağırın milletvekillerine tepki gösteren Kemalist tabana sus payı veriyor. 'Bakın Erdoğan'a karşı ne kadar sert muhalefet yapıyorum' diye göz boyuyor. Göz boyuyor ki CHP'de yuvalanan terör sevicileri terörist cenazelerini daha rahat omuzlasınlar. Kılıçdaroğlu'nun liderliğinin bekası için OHAL'a evet, devletin bekası için OHAL'a hayır!

ALMANLAR BİZİ KISKANIYOR MU?
Evet Almanlar bizi kiskaniyor. Batıcılıktan gözü dönmüş olanlar bunu kabul etmese de durum ortada. Almanya yıllardır havalimanı inşaatını bitirememişken, Türkiye'nin üçüncü havalimanının inşaatını planlandığı gibi hızla bitirmesini kiskaniyorlar. Zar zor koalisyon kurarken Türkiye'nin siyasi istikrarı kalıcı olarak güvence altına almış olmasını kiskaniyorlar. Afrika'da temsilcilik üzerine temsilcilik açmamızı kiskaniyorlar. Önceden selam sabah vermediğimiz birçok ülke ile diplomatik ilişkilerin yanında ticari ilişkilerimizin de günden güne artmasını kiskaniyorlar. Tüm engelleme çabalarına rağmen yurt içinde

ve yurt dışında sürdürdüğümüz terörle mücadeleyi kiskaniyorlar. Başarılı sınır ötesi operasyonları birbiri ardına yapmamızı kiskaniyorlar. Evet, daha gidilecek çok yolumuz yapılacak çok işimiz var. Almanya'nın bizden iyi olduğu alanlar da var. Ama tüm bu şartlar altında her alanda hızı günden güne artan yükselişimizi kiskaniyorlar.

CEVABI BELLİ SORU
Almanların bizi kiskanması gayet doğal ve beklenilir bir şey. Peki ya içimizdeki Almanlar bu yükseliş grafiğinden neden rahatsız oluyor?

TÜRKİYE – Fuat UĞUR

Cumhurbaşkanı Çerkeslerle Buluşacak Fakat Büyük Bir Problem Var

Önceki gün Çevre ve Şehircilik Bakanı Mehmet Özhasemi ile konuştum. Çerkesler için beklenen müjdeyi verdi. Geçen hafta sonu Van gezisinden dönerken Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan ile uçakta konuşmuş ve bir an önce yapılması, gün belirlenmesi için talimat almış.

Cumhurbaşkanı'nın Çerkeslerle buluşmasıyla ilgili projeden söz ediyorum. Malum, daha evvel gerçekleşecekti ama araya Afrin harekâtı girmişti. Buluşma Külliye'nin 2000 kişilik büyük salonunda olacak. Cumhurbaşkanı "Bu salon dolar mı?" diye sorunca Özhasemi "Ne demek efendim, değil 2 bin, isterseniz 22 bin kişi gelir oraya Çerkesler" demiş.

Ben de mutlu oldum bir Çerkes olarak. Sordum, Mehmet Bey yüzde 25 oranında Çerkesmiş.

Lâkin ortada büyük bir problem var. Hatırlayacaksınız belki, geçen yıl 16 Kasım tarihinde(*) Çerkeslerin Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan ile Külliye'de buluşmasıyla ilgili hızlı bir çalışma yapıldığını yazmıştım. Ancak Kayserili Çerkes iş adamı Oğuz Berk ile Cumhurbaşkanı Başdanışmanı Ayşe Türkmenoğlu'nun yürüttüğü bu çalışma başlar başlamaz kesintiye uğratıldı.

Çerkes dernekleriyle **AK Parti’li Çerkes milletvekilleri** işe karışınca herkes birbirine girdi.

Nedenlerini yazmayacağım çünkü **hayli üzücü ve yakışık almayan davranışlar** sergilendi.

Önceki yazımda da belirtmiştim.

Sonuçta **Bakan Mehmet Özhasseki** olaya el koydu ve toplantılar başladı. Acaba süreç işliyor muydu diye sormak için Bakan Özhasseki’yi aradığımda aldım beklenen haberi yukarıda yazdığım gibi.

Anlaşmazlıklar giderilmiş uzlaşmaya varılmıştı.

Mehmet Bey “*Katılımcı Çerkes dernekleri, Kafkas Dernekleri Federasyonu (KAFFED) Başkanı Yaşar Aslankaya’nın Çerkesler adına konuşması ve Cumhurbaşkanı’na plaketleri takdim etmesi konusunda uzlaştılar*” dedi.

Şaşırdım. Sayın Özhasseki’ye de söyledim sebebini. **CHP tandanslı bir federasyon** olan, iktidar ve Cumhurbaşkanı Erdoğan karşıtlığıyla bilinen **KAFFED’in Genel Başkanı Yaşar Aslankaya’nın konuşması** uzlaşma bakımından “güzel bir davranış”tı ama **RİSK** değil miydi? Bakan, bana **ortak bir metin üzerinde anlaşılacağını** bunun dışına çıkılmayacağını ifade ettiyse de ben yine kaygılarımı dile getirdim.

CHP İLE ÇERKES ÇALIŞTAYI
Neyse bu konuşma üzerinden daha birkaç saat geçmeden **KAFFED’in internet sitesinden** 8 Nisan 2018 tarihli bir **haberi(**)** gördüm.

Cumhurbaşkanı ile buluşmada konuşmayı yapacak olan **Yaşar Aslankaya** başkanlığında toplanan KAFFED Yönetim Kurulu, **CHP ile 5 Mayıs Cumartesi günü İstanbul’da düzenlenecek ÇERKES ÇALIŞTAYI** hakkında görüşmüşlerdi.

İlginç olan şu.

Cumhurbaşkanı **Tayyip Erdoğan romanlarla buluşma** düzenledi, ardından **CHP Genel Başkanı Kemal Kılıçdaroğlu** da Romanlarla bir toplantı yaptı. Şimdi **Cumhurbaşkanı Çerkeslerle**

buluşmanın startını

verirken bakıyorsunuz bu organizasyona sızarak **başrolü kapan KAFFED, CHP ile bir Çerkes Çalıştayı** düzenliyor.

Çok acayip doğrusu. Sonra başka haberler de gözüme çarptı. **KAFFED’in** 21 Mayıs’taki Çerkes Sürgününü anma etkinlikleri için **CHP’li belediyelerle ve İyi Parti ile yaptıkları iş birliklerine** dair haberlerdi bunlar.

Çerkeslerle buluşma için yapılan toplantılara katılan **Çerkes Dernekleri Federasyonu** ile diğer dernekler de güçlü bir

kitlesel tabana sahip olmalarına rağmen KAFFED temsilcisi Yaşar Aslankaya “**Ben konuşmacı olursam KAFFED katılır, yoksa katılmayız**” şartını dayatmıştı.

YA BİR TROLLÜK YAŞANIRSA

Konuşurken anladım ki Sayın Özhasseki de KAFFED’in Çerkesleri en çok temsil eden sivil toplum kuruluşu olduğuna inanıyordu. Oysa bu algı yanlıydı. **KAFFED** önceki yazımda da belirttiğim üzere AK Parti’ye oy veren büyük **muhafazakâr Çerkes kitesini tamamen dışlamış**, sadece CHP’lilerin bir kısmını ve **HDP’ye oy verenleri** temsil etmekteydi. Misal Oğuz Berk’in bu toplantıyı düzenlemesini istemeyen **AK Parti Kayseri Milletvekili Hülya Nergis Atçı’nın** bu buluşma için devreye soktuğu KAFFED’in Kayseri şubesinin yönetiminde de, KAFFED Genel Merkezi’nde de **HDP’li isimler** olduğu bilinmekte. Misal, KAFFED genel merkez yöneticisi **Metin Kılıç HDP’nin Bursa’dan ikinci sıra milletvekili adaydı**.

Bu buluşma **Çerkesler için çok önemli**. Orada bir ilk gerçekleşecek ve AK Parti’nin yıllarca iletişim danışmanlığını yürüten, kendisi de bir **Adige(Çerkes) olan 15 Temmuz şehidimiz Erol Olçok’un adına**, ailesine onur ödülü verilecek.

Bu yüzden doğru kişilerle, doğru derneklerle yapılmalı.

Eğer Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan’ın Külliye’de Çerkeslerle o büyük buluşmasında **konuşmacı olarak sahneye çıkacak isim yüzünden bir trollük yaşanırsa** bunun altından kimse kalkamaz. Benden söylemesi.

TÜRKİYE- Batuhan

YAŞAR

Yoksa hedef Türkiye, Rusya ve İran mı?

Dünya nefesini tuttu ABD'nin hamlesini bekliyor...

-Suriye'yi yerle bir mi edecek yoksa göstermelik operasyon mu yapacak?

-Kimyasal saldırıyı kim yaptı?

-Esad öldürülecek mi?

-İran ve Rusya, ABD'ye nasıl karşılık verecek?

-Türkiye'nin tavrı ne olacak?

Bu soruların cevapları önemli.

Ama geçen hafta neler yaşandığı da önemli.

Ankara'da önemli bir zirve vardı.

Dünyanın gözü Ankara'daydı.

Türkiye, Rusya ve İran, Suriye için önemli

kararlara imza attı...

Cenevre sürecinin pabucu dama atıldı.

Siyasi süreç için düğmeye basıldı.

İnisiyatif Batı'nın elinden alındı.

Sadece bu da değil...

Türkiye'yi süper lige taşıyacak nükleer santralin temeli atıldı.

Hemen 2013 yılını da hatırlayalım...

-3. köprü ve 3. havaalanının temeli atılınca ne olmuştu?

-Gezi olayları için düğmeye basılmıştı.

MANİPLASYON KOKAN HAREKETLER

Evet, Duma'daki saldırıda sinir gazı kullanıldı.

Türkiye bunu biliyor.

Peki bu gazı kim kullandı?

Her şey yolunda giderken Rusya, rejime sinir gazını niye kullandırsın?

1. Türkiye, Rusya ve İran arasındaki konsensüsü bozmaya yönelik adım olabilir.
2. 3 ülkede de eş zamanlı doların hareketlenmesi ciddi şüphe uyandırdı.
3. Siyasi mağlubiyete ekonomik cevap verilmiş olması muhtemel.

Esad'ın kendi halkını öldüren bir katil olduğunu zaten bütün dünya biliyor.

Böyle bir konjonktürde kimyasal saldırı ile ne elde edebilir?

'ZİR' DEYİNCE KAVAĞA ÇIKAN

TÜRKİYE YOK

Konjonktürel gelişmeler Türkiye'nin planlarını değiştirmiyor.

Ulusal çıkarları doğrultusunda adımlarını atıyor.

Afrin harekâtı ve İdlib'deki kontrol noktalarıyla gücünü konsolide etti.

Arka kapı diplomasisine devam ediyor.

Elini de açık etmeyen, göstermeyen bir Türkiye var.

Hamaset dışı okumalarla kararlarını alıyor.

Ardından da sahada uyguluyor.

Güncel gelişmelere radikal tepkiler vermiyor.

Çıkarları neyi gerektiriyorsa o adımları atıyor.

Bu kadar basit...

Bir 30 Yıl Daha Kandil'i Sırtında

Taşıyamaz

Terör son 30 yılda bütün enerjimizi aldı.

Terörü sınır ötesinde yani kaynağında yok etme kararından dönüş yok.

Fırat'ın doğusu batısı fark etmiyor.

Menbiç, Sincar, Kobani veya Kandil değişmiyor.

Bir 30 yıl daha terörle uğraşmaya tahammülü, gücü kalmadı.

TÜRKİYE NE YAPACAK?

Afrin, İdlib veya Fırat Kalkanı bölgesi ile ilgili yeni bir durum yok.

ABD ile Menbiç müzakeresi hâlen sürüyor.

Türk heyeti Washington'dan döndü.

Afrin için de **"Türkiye giremez, cesaret**

edemez" deniyordu ama ne oldu?

Menbiç'e böyle bakılması gerekir...

30 uçakla yaptığı Karaçok

operasyonunda şakasının olmadığını gösterdi zaten.

'Şurası, burası' demeye de lüzum yok.

PKK/YPG'nin bulunduğu her yer hedefinde.

Türkiye tamamen kendi işine, terör temizliğine odaklanmış durumda.

Suriye'nin Keşfedilmemiş Petrol Sahaları

ABD'nin planı çoktan belli oldu...

PKK/YPG eliyle Suriye'nin keşfedilmemiş petrol sahalarını, yer altı zenginliklerini kontrol etmek istiyor.

Deyrezzor kenti mesela.

Sondaj çalışmaları yapıldı ve yeni petrol yatakları keşfedildi.

10 ASKERİ ÜSSÜ NİYE KURDU?

Bunun başka bir izahı da yok.

PKK/YPG'ye verilen silahların da.

Terör örgütü bu yüzden güçlendirildi.

Bu yüzden ordu kuruldu.

Askerî üsler aynı şekilde.

Washington özetle petrol sahalarını kuracağı “devletçik” üzerinden kontrol etmek istiyor.

KAPSAMLI HAREKÂT OLMAZ

Herkes birbirini biliyor, tanıyor. Sahadaki gücünü de. Uzmanlar ABD'nin çok kapsamlı bir harekât yapacağını düşünmüyor. Rejimin askerî tesisleri vurulabilir.

Havaalanları da. Esad'ın sarayı da hedefler arasında. Ama Esad çoktan ayrıldı.

Kimin ne yapabileceği veya ne yapamayacağı belli. Sürprize çok açık bir durum da yok. Esad onlarca kez kimyasal silahla saldırdı. ABD daha önce ne yaptı ki...

MİLLİYET – Cemil

ERTEM

Olan Biten Nedir; Türkiye Ne Yapmalıdır?

Geçen hafta Ankara'da yapılan Türkiye-Rusya ve İran zirvesinden sonra Reuters, ABD'nin Rusya'ya giderek dozu artan ekonomik yaptırımlar uygulamaya hazırlandığı haberini geçti. Bu yaptırımların gerekçesi ise ABD seçimlerine Rusya'nın müdahalesi ve siber saldırı olarak belirtiliyordu.

Aynı günlerde ABD, hem İran'a yönelik ambargo açıklamalarının dozunu artırıyor hem de Çin'le açıktan ticaret savaşına giriyordu.

Tabii bu tabloyu da Suriye'de Esad'ın Doğu Guta'ya yaptığı, sivil halka yönelik, insanlık dışı saldırılar tamamladı. ABD, Esad rejimine müdahale edeceği sinyalinin, Trump'la verdi ve Trump'ı bu sefer Pentagon da yalanlamadı. Dün de Trump, Suriye'ye müdahale edeceklerini yineledi. Rusya'da saldırıya cevap vereceklerini tekrarladı.

ABD ve Rusya'nın Suriye'de karşı karşıya gelmeleri ilk defa bu kadar yakınlaşırken, Pasifik'te ABD'nin gücü Çin'le girdiği ticari savaşla tartışmalı hale geliyordu. Bütün bu gelişmelerin doğal sonucu olarak, gelişmekte olan ülkelerin para birimleri Rus parası rublenin öncülüğünde değer kaybetmeye başladı. Tabii bütün bu gelişmelerin Ankara zirvesinden sonra olması dikkat çekicidir. Ancak ABD'nin Çin'le girdiği ticari savaştan da bağımsız değildir. ABD'nin Çin karşısındaki en zayıf yanı, Çin'in dolar bazlı rezervleridir. Zaten Çin'in de ABD'ye

karşı kullanacağı son ama en güçlü silah - kademeli de olsa- dolar bazlı rezervleri eksiltmeye başlamasıdır. Bunun için ABD, dünyanın en sıcak bölgesi olan Ortadoğu'yu daha da ısındırarak ve Rusya'ya İran'a açıktan yaptırımlar uygulayarak, doların değerini göreceli olarak yukarıya çekiyor ve yeni bir dolar konsolidasyonuna gidiyor.

ABD müdahalesi mi?

Öncelikle Trump'ın “Suriye'den çekilmemiz lazım” diyerek itiraf ettiği gibi, bu hararet, Bush dönemlerine benzer, doğrudan uzun süreli işgallerle sürdürülecek bir durum değildir. ABD, bunun için Suriye'de ne terörün temeli olan Esed rejimi ile ne de diğer terör örgütleriyle doğrudan müdahale ederek mücadele edebilir. Tam aksine, PKK ve DAESH örneğinde olduğu gibi, bunları el altından ya da PKK-YPG de olduğu gibi açıktan, bölge daha da ısınsin diye, destekler. Trump'ın dün sözünü ettiği müdahale olsa bile bu, sınırlı ve Rusya'nın da canını çok sıkımayacak seviyede olacaktır.

Dolayısıyla, Pasifik'te olduğu gibi, Ortadoğu coğrafyasında da ABD'nin doğrudan hegemonyası bitiyor. Ama biterken de kendisine rakip olacak ülkeleri tarumar etmeyi, güçten düşürmeyi deniyor. Bunun için de terör saldırılarını takip eden ya da tamamlayan finansal saldırılar gündeme geliyor.

Finansal saldırı...

ABD, giderek rezerv para durumunu kaybetmekte olan doları, bir süre daha bu tür finansal saldırılar için kullanabilir. Ankara zirvesinden sonra İran ve Rusya'da aynı anda hemen arkasından Türkiye'ye başlayan kur atakları bu anlamda okunmalıdır ama işin bir diğer önemli yanı da bu ataklara karşı, söz konusu ülkelerin ne cevap vereceğidir. Bu konuda Rusya'nın çok yakın bir deneyimi vardır. 2014 yılı Kırım sorununun ortaya çıktığı, petrol fiyatlarının hızlı düşmeye başladığı yıldır. Rusya Merkez Bankası 570 milyar dolarlık rezervlerine güveniyor ve Putin 400 milyar doları rubleyi ve Rus ekonomisini korumak için ayırdık diyordu. Ama merkez bankası ilk 100 milyar doları elden çıkardığında değişen bir şey yoktu; ikinci yol faiz artırmaktı. Ruble üzerinde artan baskıya karşılık, Rus Merkez Bankası politika faizini kademeli olarak artırdı. Ocaktan başlayarak ekim ayna kadar, yüzde 5.5 olan politika faizini

yüzde 9.5'e çıkardı. Ancak değişen bir şey olmadı, ruble yıllık bazda yüzde 30 devalüe oldu. Şimdi Rusya, rublenin hızla değer kaybetmesi ve gelecek yaptırımlar konusunda, geçmiş deneyimlerini de bağlı olarak, para politikası tarafında olmaktan ziyade, ekonomide güçlü yanlarını öne çıkartarak ve siyasi hamlelerle, ABD kaynaklı bu ataklara cevap veriyor.

İran'ın tarihi hatası...

İran ise bence tarihi bir hata yaptı. İran yönetimi, geçen gün, riyalin dolar karşısında değer kaybetmesini önlemek amacıyla, dolar kurunu 42 bin riyale sabitledi. Bu tam da ABD'nin istediği bir şey. İran'da bundan sonra olacaklar belli. İran yönetimi istediği kadar karaborsa fiyatlamayı ve bu karaborsa fiyatları üzerinden dolar talebini önleyeceğini ilan etsin; riyal anında, dolar karşısında, belirlenen fiyatın en az iki kat düşüğüne geçecek. Enflasyon hızlanacak ve bu da ikili fiyatlamada karaborsa fiyatlarını öne çıkartacak. İran'da en geç bir yıl içinde yeni ayaklanmalar başlayabilir ve rejim bu sistemle en çok iki yıl yürüebilir. Yani İran, bu kur atağının tuzağına düşmüş oldu. Tıpkı Brezilya'da olduğu gibi, İran'da da ekonomik bozulmayla birlikte yürüyecek bir rejim değişikliğinin düğmesine ABD böylece basmış oldu.

Brezilya'da Lula-Dilma iktidarları, petrol tekellerinin ve Amerikancı büyük sermayenin isteğiyle devrildi. Hem Lula hem de onun takipçisi Dilma, ülkede milli petrol şirketi Petrobras'ın etkin olması ve yoksulluğu azaltacak yeni bir büyüme ve kalkınma politikasına geçilmesinin temelini atmışlardı. Faizlerin düşmesi ve büyümenin, tekeller odaklı olmaktan çıkarak kapsayıcı bir kalkınmayla devam etmesi Lula ile başlayan ve Dilma Rousseff ile devam eden sürecin temel çıkış noktasıydı. Ancak izin verilmedi. Şimdi sıra doların egemenliğe karşı Petrocoin'i çıkartan Venezuela Devlet Başkanı Maduro'da...

Türkiye ne yapmalı?

Tam burada Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın duruşunu ve Türkiye'nin yerini artık anlatmaya gerek yok. Ancak burada şunu söyleyebiliriz; Türkiye, Brezilya gibi kolay lokma olmadığı gibi, İran'ın yaptığı hataları yapacak bir ülke de değildir artık. Türkiye ekonomisinin son yıllardaki kazanımları, Rusya ve İran ile de

kıyaslanamaz ve Türkiye, 2001 krizinden çok önemli dersler çıkarmıştır.

Piyasa giriş ve çıkışlarının tam serbest olduğu, bağımsız düzenleyici ve denetleyici kurumlarının piyasayı düzenlediği, Merkez Bankası'nın araç bağımsızlığının ve gücünün tartışmasız olduğu, dalgalı kur rejimi uygulayan bir ülkenin, konjonktürel kur ataklarıyla finansal krize girmesi zaten mümkün değildir ancak burada tartışmamız gereken, bu tür ataklar karşısında para ve maliye politikası ayaklarının nasıl çalışacağıdır.

Öncelikle şu konuda mutabık kalalım; dolar kurunun bu seviyesi, Türkiye'nin temel makroekonomik verileri ve trendleri açısından yeni ve kalıcı bir denge hali olarak kabul edilemez. Para politikası ve maliye politikası patikalarında, koordineli olarak, özellikle enflasyon beklentilerini düşürecek adımlar, kurun bu seviyesinin altını boşaltacak ve şu anki seviyesini askıya alacaktır. Örneğin, ABD'nin Suriye rejimine doğrudan askeri müdahalesi fiyatlanıyorsa ve/veya buna bağlı çıkışlar oluyorsa, Türkiye'nin kısa vadede yapacağı şey; enflasyon beklentilerini para ve maliye politikası araçlarıyla aşağıya çekmek olmalıdır. Burada maliye politikasının para politikasına her zamankinden daha yoğun destek vermesi gerekir. Böyle dönemlerde para politikasının tek başına etkinsiz olduğunu biliyoruz.

Burada yapılması gerekenin birinci ayağı budur, yani tekrar edersek, para ve maliye politikalarının tam ortaklığı ve para politikası araçları kadar maliye politikası adımlarının da enflasyon beklentilerini aşağıya çekmek için devreye girmesi. İkinci önemli adım da Türkiye'nin yatırım ortamını iyileştiren ve sanayiye, ihracata destek verecek reformları daha hızlı olarak devreye sokması. Örneğin, Ekonomi Bakanlığı'nın öncü sektörleri içeren proje bazlı teşvik modelinin daha da yaygınlaştırılması önemlidir. Yine bu süreçte piyasaların hızla daralmasına izin verilmemelidir.

Son günlerde bazı büyük firmaların arka arkaya yeniden yapılandırma istediğini görüyoruz. Bu durum da ekonominin genel durumundan ziyade, bu firmalardaki ahlaki ve etik bir yönetim sorunu olarak karşımızdadır bizce. Bu firmalar, banka sisteminin genel regülasyonlarına ve piyasa koşullarına uygun

basiretli tüccar duruşu göstermelidirler. Vadesi gelmemiş alacakları bile yapılandırmak ve hisse satışlarından gelen meblağı borç kapamada kullanmamak kabul edilemez.

Sonuç olarak, bütün bu toz duman arasından, Türkiye en güçlü çıkan ülke olacaktır. Çünkü artık onların dediklerini değil, kendi bildiklerimizi yani kendi çıkarlarımızın gereğini yapacağız.

GÜNEŞ- Ömer ÖZKAYA

Hemen Şimdi

Suriye bağlamında bir anda süper güçlerin savaş aşamasına geldiği bir zaman dilimindeyiz. Geline nokta, her an bir dünya savaşının patlayabileceğinin tüm işaretlerini vermektedir. Birinci Körfez Krizi'nde ABD'de savaşın geldiği düzeyi değerlendiren Demokratlar ve Cumhuriyetçiler, Başkan Bush'un yanına giderek "Sayın Başkan, şu andan itibaren Cumhuriyetçiler ve Demokratlar yok, ABD vardır. Tüm gücümüz ile sizi destekliyoruz" diyerek ulusal birlik ve güç tablosu oluşturdular. Bugün Türkiye bundan daha fazlasına ihtiyaç duymaktadır ve duyacaktır.

Bu ortam, içerideki terör unsurlarından gözümüzü ayırmadan ülkedeki tüm siyasal, toplumsal, dinsel, etnik ve kültürel grupların, tüm bireysel ve grupsal çıkarlarını terk edip, Türkiye ortak paydasında yoğun bir şekilde işbirliğini, hükümete ve devlete desteği zorunlu kılmaktadır.

Bugün "Recep Tayyip Erdoğan düşmanlığı" ya da sair düşmanlıklar yapılacak zaman dilimi değildir. Bugün "şu kargaşada şu siyasi hesabı da görüvereyim" denecek zaman değildir.

Bugün güçlü bir liderlik ve kenetlenmiş bir millet olarak tüm olası bölgesel ve küresel sorunları aşmaya ve becamızı garanti altına almaya odaklanmak mecburiyetindeyiz.

Yabancıların Türkiye'deki aparatı olmadan, Türkiye'yi uluslararası camiada saygın ve etkin bir statüde tutmak, Türkiye'nin haklarını ve çıkarlarını güven altına almak esastır. Bunun yolu da iktidarı ile muhalefeti ile milletimizi oluşturan tüm bireyler olarak güçlü liderliğe ve işbirliğine katkı vermekten geçmektedir. Şurası unutulmamalıdır ki İslami Asya'da ve Balkanlar'da, Türkiye'nin çevresinde bu uluslararası rekabet ve savaş yoğunlaşarak

devam edecektir. Böylesi bir süreçte tam kenetlenmiş bir millet olmaktan başka çaremiz yoktur. Böylesi bir ortamda yakında geçirdiğimiz darbe girişimini unutmadan, siyasal aklı, basireti, feraseti ve bilgiyi temele koyarak Türkiye'mizi ve milletimizi bu küreselleşen bölgesel anafordan kurtarmada hükümetin ve devletin yanında var gücümüzle bulunmalı ve bunu hem deklare etmeli hem de somut olarak göstermeliyiz. Bu bağlamda muhalefet değil, akıllı ve duyarlı işbirliği yapılmalıdır. Bu aşamada iktidar, sorumluluk bilincini en son noktada etkin tutmalıdır. Böylesi durumlarda yukarıda ifade ettiğimiz gibi Türkiye'nin ve milletin bekasını ve güvenliğini, en üst noktada işbirliğini hedeflemeyen girişimlere kesinlikle izin verilmemelidir.

Devlete ve hükümete iletilecek her türlü bilgi, ihbar, şikayet ve yapıcı eleştiri için Cimer ve Bimer yeniden organize edilmeli ve iletişimin derlenip, ayıklanıp, işlenip en üst düzeyde değerlendirme için mekanizma geliştirilmelidir. Tüm bireyler ve kurumlar milli bir sorumluluk ve duyarlılık ile hareket etmelidir ve bu tablo içte ve dışta görünür hale getirilmelidir.

Olağanüstü hal zaten bir süredir yürürlüktedir. Küresel durum daha da olağanüstüleşerek herkesi ve tüm devletleri olağanüstü işleyiş çizgisine getirmiştir. O halde başta siyasiler, medya ve kanaat önderleri ve toplumun önde gelenleri olarak azami dikkat içerisinde olmalıyız.

Bu süreçte, güçlü liderliğe, kenetlenmiş milleti ekleyerek her duruma hazırlıklı olmalıyız.

Olaylar öngörülebilir olmaktan çıkmıştır, bu hal, devamlı teyakkuz halini gerektiren bir haldir.

Milletimiz en zor zamanları güçlü bir dayanışma ve yardımlaşma ile aşmasını her zaman bilmiştir. Güçlü bir liderlik olunca sorunları aşmak daha kolay olacaktır.

Onun için 1. Körfez Savaşı'nda ABD'li politikacıların Başkan Bush'un yanında olup, siyaseti bir yana bıraktıkları gibi bugünlerde siyaseti bir kenara bırakmalıyız. Burada ilk hareket de muhalefetten gelmelidir.

Unutulmamalıdır ki bu savaşlar tek boyutlu değildir. Ekonomik savaş zaten bir süredir Türkiye'ye karşı yürütülüyor. Bu sebeple hemen şimdi kenetlenmeliyiz.

YeniŞafak / Aydın ÜNAL

İnsana Dokunmak

Moğolistan'da Başbakan Sayın Binali Yıldırım'ın resmi temaslarının ardından Başkent Ulanbatur'da helikoptere bindik ve doğuya 1,5 saatlik yolculuk yaptık. Neredeyse hiç ağacın olmadığı kurak toprakların, çöllerin, donmuş nehirlerin üzerinden geçerek, Orhon Vadisi'nde, bir dönem Moğol İmparatorluğu'na da başkentlik etmiş Karakurum şehrindeki havaalanına ulaştık. Havaalanı dediysek, bir toprak pist ve bir barakadan ibaret. Bindiğimiz arazi araçları karlı ve yol olmayan bir arazide ilerlemeye başladı. Hemen üzerimizde onlarca kartal uçuşuyordu. Sonra birden asfalt bir yola çıktık. Moğolistan standartlarının çok üzerinde, vadi boyunca uzayan bir yol. Yolun hemen başında Türkçe bir tabela vardı: Bilge Kağan Yolu... Tabelanın solunda Moğolistan bayrağı, sağında Türk bayrağı, tam ortada da TİKA'nın amblemi vardı.

Çölün üzerinde 46 kilometre ilerledikten sonra ıssız bucaksız bir noktada büyük, modern bir binaya ulaştık. "Orhun Kitabeleri" adı verilen, Bilge Kağan ve Kültigin yazıtlarının olduğu taşlar burada sergileniyordu. "Ey Türk Budunu" diye başlayan, "titre ve kendine gel" gibi öğütler veren Türklere ait en eski Türkçe kitabeler burada koruma altına alınmıştı.

Ecdadın 14 yüzyıl öncesine ait izlerini görmek elbette heyecan vericiydi; ancak bu izlere, bu zor şartlara rağmen sahip çıkılmış olması daha da heyecan vericiydi. Moğolistan'da, çölün ortasında, sadece tarihle değil, eli kolu buralara kadar uzanan büyük bir devletle, Türkiye Cumhuriyeti'yle bir kez daha karşılaşmıştık. Gururlandık.

TİKA'dan da sorumlu olan Başbakan Yardımcısı Hakan Çavuşoğlu, Moğolistan'daki operasyonlarının sadece Türk izlerini bulmak ve yaşatmaktan ibaret olmadığını anlattı.

"Moğolistan'da kışın toprak donuyor ve karla kaplanıyor. Hayvanlar ot bulmak için buzu karıştırırken ağızlarını kesiyorlar ve haftalarca beslenemiyorlar. Geçen yıl bu yüzden Moğolistan'da 1 milyon hayvan telef oldu. Şimdi TİKA projesiyle Moğolistan'a 12 ay yem temin edecek bir proje üzerinde çalışıyoruz" dedi Hakan Çavuşoğlu.

TİKA Moğolistan'da sadece tarım ve hayvancılığa odaklanmıyor, insana da dokunuyor. Eğitim, sağlık, kültür alanında önemli projeler tek tek tamamlanıyor. Hakan Çavuşoğlu anlatmaya devam ediyor: "Kışın Moğolistan'da araçların motorları dahi donuyor. Arazideki hamile bir kadının hastaneye ulaşması mümkün değil. Araç yok, yol yok, kar geçit vermiyor. TİKA olarak hamile kadınlar için misafirhane inşa ettik. Doğum öncesi misafirhanede ağırlanan Moğol kadınlar, sadece bir tünelle hastaneye geçiyor ve doğumlarını sağlıklı bir ortamda gerçekleştiriyorlar..."

TİKA'nın operasyonları Moğolistan'la da sınırlı değil. Liste uzun. TİKA örneğin Nijer'de öğrenci yurdu, Kolombiya, Makedonya, Romanya, Suriye (Cerablus), Şili'de okul inşa ediyor. Bosna'da kütüphane, Irak'ta anaokulu, Pakistan, Sudan'da atölye yapıyor. Bangladeş, Sırbistan, Moldova'da hastaneleri onarıyor. Afrika'da, Filipinler'de sağlık taramaları yapıyor. Kamboçya'dan Özbekistan'a, Amerikan Kızılderililerinden Duka Türklerine, Somali'den Gazze'ye, Mali'den Tacikistan'a kadar dünyanın hemen her yerine TİKA el uzatıyor. Cezayir'de Keçiova Camii'ni restore ediyor, Etiyopya'da Necaşi Türbesi'ni bulup onarıyor, Ekvador'da park, Cibuti'de kanalizasyon, Gazze'de 320 konut yapıyor. Ahıska Türklerine, Bosna savaş mağdurlarına, Guatemala çiftçilerine, Botswana balıkçılarına, Myanmar'ın, Bangladeş'in mazlumlarına, Haiti'nin deprem, Kosta Rika'nın sel mağdurlarına TİKA elini uzatıyor. Bunlar TİKA operasyonlarının sadece bir kısmı...

Moğolistan dönüşünde Afganistan'ın Başkenti Kabil'e uğradık, resmi temasların ardından Afganistan'daki birliğimizi ziyaret ettik. Kışla içinde, yine TİKA'nın inşa ettiği, Osmanlı mimarisinde 500 kişilik caminin de açılışını yaptık. 15 Temmuz'un ilk şehidi, Astsubay Başçavuş Bülent Aydın'ın ismini Kabil'deki bu büyük camide görünce hem duygulandık, hem de gururlandık.

15 yıllık AK Parti iktidarında Van'ın mezarına yol da yapıldı, İstanbul'a dünyanın en büyük havalimanı da inşa edildi. AK Parti çok büyük işler yaptı, Türkiye'ye çok büyük eserler kazandırdı. Ancak, TİKA'nın operasyonlarının bütün bu hizmetler arasında ayrı, ayrıcalıklı bir yeri var. TİKA dünyanın her yerinde insana,

insanlığa dokunuyor. TİKA dünyanın her yerinde göğsümüzü kabartıyor. TİKA, Türk'ün ay yıldızlı bayrağını Moğolistan'ın ıssız çöllerine kadar, bir merhamet, bir şefkat, bir kurtarıcı olarak sabırla taşıyor. TİKA, tıpkı Kızılay gibi, Maarif Vakfı gibi, Yunus Emre Enstitüsü, AFAD, Vakıflar, Diyanet, Anadolu Ajansı, TRT, THY, TOKİ gibi, TSK ve kahraman ordumuz gibi, ne büyük bir devlet, ne köklü bir devlet, ne merhametli bir devlet olduğumuzu dünyaya ve bize gösteriyor.

Bizlere, milletimize, dünyanın her köşesinde gurur yaşattığı için, bayrağımızın, pasaportumuzun itibarına itibar kattığı için Cumhurbaşkanımız Recep Tayyip Erdoğan'a bir kez daha sonsuz teşekkür ediyoruz.

Başbakanımız Binali Yıldırım'a teşekkür ediyoruz. TİKA'dan sorumlu tüm bakanlara, bugün canla başla çalışan Başbakan Yardımcımız Hakan Çavuşoğlu'na teşekkür ediyoruz.

Elbette tüm bu eser ve hizmetlerde TİKA Başkanı Serdar Çam ve ekibinin sabırlı, dirençli, dirayetli çalışmaları görmezden gelinemez. Serdar Çam ve dünyaya yayılmış koordinatörlerine, TİKA'nın tüm çalışanlarına, bizlere bu gururu yaşattıkları için, büyük devlet hissiyatını bize tekrar hatırlattıkları için sonsuz şükranlarımızı sunuyoruz.

YeniŞafak /

Süleyman Seyfi ÖĞÜNL

Kimyasal...

Siyâsal kararların dâima bir meşrûiyet meselesi vardır. Bu, sâdece modern dünyâda değil, târihte tek mil böSyledir. Siyâseten en acımasız, en kabûl edilemez kararları da alabilirsiniz. Ama bunları bir şekilde meşrû kılmak mecbûriyetindedir.

Aslında “siyâset” ile “meşrûiyet” arasındaki ilişki, nihâyetinde “reelpolitik” ile “moralpolitik” arasındaki ilişkidir. Reelpolitik, terimin kendisinden de kolayca anlaşılacağı üzere, “çıkarcı” ve “güç” gibi kavramlarla eşleşir; bizâtilâ olarak herhangi bir değer ile değil. Eğer reelpolitikte ısrar edilirse, bunun tutunum ihtimâli, dolayısıyla da ömrü fazla olmayacaktır. Eğer reelpolitığe moralpolitik çağrışımlar yapacak bir söylemle katkı yapılabilirse, bunun

hayâta geçmesi ve hegemonik bir etki doğurması, daha mümkün hâle gelir. Meşrûiyeti, bir nev'i yumuşatıcı gibi de düşünebiliriz. Geleneksel dünyâda da teb'anın rızâsı mühimdi. Ama teb'anın toplumsala tahvil edildiği modern dünyâda rızâ sağlamak, çok daha kritik bir hâle geldi. Aslında belki de teb'anın topluma dönüşmesi, rızâ sağlamanın ertelenebilir, ötelenebilir ve dolaylanabilir olmaktan çıkmasını ifâde eder. Bunun ardında da, modern demografik târihin dönüşümleri ve bunların işbölümündeki karşılıkları yattığını biliyoruz.

Modern siyâsal kararların meşrûiyetini sağlamak, geleneksel dünyâlarda olduğundan çok daha karmaşık olduğu da âşikârdır. Belki de geleneksel dünyâlarda sâdece inandırmak yeterliydi. Bana öyle geliyor ki modern dünyâda insanları iknâ etmek, onları bir şeyin doğruluğuna inandırmak için bâzı temel duyguları ayrıca yönetmek; hâsılı bir duygu mühendisliğini başarmak gerekiyor. Bunun akıl ile izâh edilebilir bir tarafı yok. Kanaâtımce ilişkiler, “siyâsal akıl” ile “toplumsal akıl” arasında değil, “siyâsal akıl” ile “toplumsal duygular” arasında kuruluyor. Meşrûiyet ise siyâsal aklın toplumsal duygularla eşlenmesini, uyumlulaştırılmasını ifâde ediyor.

“Akıl” ve “duygu” temelinde kurulan ilişkilerin eşitlikçi olabileceğinden şüphelerim olduğunu hemen kaydetmeliyim. Toplumsal-kültürel düzlemde paternalizmi çözen çok sayıda gelişmeyi gözlemlesem de; müesses dünyâ ile toplum arasındaki ilişkilerin halâ paternalizmin çeşitlemeleri olarak kaldığını düşünüyorum. Toplumlar olgunlaşmıyor. Toplumlar, ne kadar eğitseniz, donatsanız da ana gövde olarak çocuk kalıyor. Kamuoylarını akıl değil, kolay yönetilebilir duygular şekillendiriyor. Onun için de kamuoyları çoğu defâ zannedildiği üzere “oluşmuyor”, “oluşturuluyor”. Üstelik bunun 19. asırdan 20. asra; 20. asırdan 21. asra daha da kolaylaştığını düşünüyorum.

19. asrın zaman ruhunda, hiç değilse kendi tarzında olgunlaşmak, yerleşik akıllarla rekâbet etmek ve kendi aklının sâhibi olmak iddiası vardı. 20. Asrın yegâne ideali olan “emeklilik ideali” bunu iğdiş etti, dondurdu. 21. asır ise “çocukluğa dönüşün kutsandığı” bir kültürel zaman olarak şekillendi. “Toplumsal” çocuklaşınca, onu yönetmek, meşrûiyet

sağlamak her zaman olduğundan daha kolay hâle geldi. Eskiden ağır propaganda teknikleri geliştirmek zorundaydı iktidârlar. Şimdi bunlara hiç gerek yok. Çocuklara hâkim olmanın en kestirme yolu onları tedirgin etmek ve korkutmaktır. Tedirgin edilmiş ve korkutulmuş çocuk kamuoyları ise en kolay yönetilebilir kamuoylarıdır. Müesses nizamlarla terör örgütleri arasında, her zaman olduğundan daha da derinleşen ilişkiler de bunun göstergesidir. Artık yönetmek için bölmek bile gerekmiyor. Bunun, öznesi belli olan kötülemeyle, şeytânileştirmekle olan alâkası da azaldı. Öznesi belli-belirsiz olan, çoğu defâ şimşek misâli zihinlerde çakıp kaybolan bir kaç imgeden-simgeden mürekkep bir kaynaktan türetiliyor korku. Sâdece yaklaşan ve görülmesi zor bir tehlike ile tedirgin et, korkut ve yönet... Fantomalar... Çocuklar somut düşünür. Somut olmayandan ise korkar, değil mi? Özellikle yaygın orta sınıf tedirginliklerini tetiklemek için kimyasal tehlike biçilmiş bir kaftan... Gaz formunda bir tehlike... Yine fantoma... Ansızın güvenli hayâtların duvarlarını delip geçebilecek görünmezlikte... Yasaklanmış, lânetlenmiş silâhlar... Onu kullanan yandı... Büyük bir insanlık suçu... Tabii ki öyledir... İyi ama onca başka ve çok daha ölümcül silâhlar fütursuzca kullanılmıyor mu? Olsun... Kimyâsal silâhlar bir yana, gayrısı diğer yana... Çocuk kandırmak ne kadar kolay... Daha tuhaf olan ise; en gelişmiş, en akıllı, en ilerlemiş, en eğitilmiş olduğuna sandığımız modern toplumların kamuoylarında tezâhür eden kırılma. Ne kadar kolay kanıyorlar! Irak'a bu suçlamayla girildi. 1 milyon insan öldü. Sonradan anlaşıldı ki, meğer Saddam'ın kimyasal silâhi yokmuş... Tony Blair, yüzünden bir lâhza eksik olmayan o plâstik sırtışıyla özür dilemişti. Sanki ölenler geri gelecekmiş gibi... Şu aralar dikkât; Rusya, son casus skandalında gaz kullanmakla suçlandı. Şimdi de Esad rejimini hedefe koydular. Onlar olağan şüpheliler... Yapabilirler mi? Evet... Yaptılar mı? Bilmiyoruz. Ama hava kirliliği, sera gazı salınımları gibi kötü çağrışımlara sâhip, maddenin gaz formu konusunda çok hassas olan temizlik hastası, hıfzıssıhha müptelâsı Batılı kamuoyları, kimyasal silâh kullanımı haberleri karşısında tedirgin oldu ve vaziyet almaya başladı...

Hamiş: Gidişât yaman...

YeniŞafak/Mehmet ACET

ABD'nin niyeti Esad'ı cezalandırmak mı kulağını çekmek mi?

eçen yıl 6 Nisan'da referanduma gidilirken Cumhurbaşkanı Tayyip Erdoğan'la İstanbul Mabeyn Köşkü'nde bir yayın yaptık. Tam da o günlerde Suriye'den yine bir kimyasal saldırı haberi gelmiş, 100'den fazla insan zehirlenerek can vermişti. Yine tam da o günlerde, ABD Başkanı Trump Suriye için askeri müdahale sinyali veriyor, "Esad'ı cezalandıracağız" diyordu. Erdoğan'a sordum: "Trump'ın bu sözlerini nasıl karşılıyorsunuz? Suriye'ye askeri bir müdahale geliyor mu" diye. Cumhurbaşkanı, "Eğer hakikaten icraat ortaya konulursa, biz de Türkiye olarak, bize ne düşüyorsa, bunu yapmaya hazırız, ama lafta kalmasın" cevabını verdi. Bizim programı bitirdiğimiz akşamın gecesinde, Amerika gerçekten harekete geçti, Akdeniz açıklarından fırlatılan füzelerle Esad rejimine ait bir hava üssünü vurdu. Ama o kadar... Tomahawk füzelerinin bir savaş gemisinden fırlatılmasıyla ortaya çıkan görsel ışıltı, kurbağanın ürkütülmesine değmeyecek kadar sınırlı kalmıştı. Bir yıl sonrasından geriye bakıp o günleri değerlendirdiğimizde, o füzelerin ne Esad'ın iktidarını etkileyecek, ne de kimyasal saldırı tehdidini bertaraf edecek bir etki üretmediği sonucu karşımıza çıktı. Zaten ondan 4 yıl önce de, Obama'nın meseleyi diplomasinin lakırtı masasına terk etmesiyle, Şam rejiminin kimyasal terörü tehdit edici rolünü oynamayı sürdürmüştü. **Trump: Bekle Rusya, Geliyoruz!** Önceki gün Suriye'deki süreci daha yakından takip etmek üzere Güney Amerika gezisini iptal eden Trump dün, Twitter'dan, takipçi sayısını 50 milyonun üstüne taşıyan bir mesaj daha verdi. Mesajın adresi Rusya idi: "Rusya Suriye'ye atacağımız füzeleri vuracakmış. Hazır ol Rusya çünkü hoş, yeni ve akıllı füzelerimiz geliyor. Kendi insanlarını öldüren ve

bundan zevk alan gaz katili bir hayvanla ortak olmamalısın”.

Trump’ın attığı twitin özellikle ikinci bölümünün, en fazla bizim buralarda kulağa hoş geldiğini söylemeliyim.

Belli ki, o füzeler kısa bir süre içerisinde Suriye topraklarına düşmeye başlayacak.

Ancak bizim bu defa dikkatlerimizi, o füzelerin ışıltılı gösterisine değil, sonuca odaklamamız daha doğru olacaktır.

Şöyle sorular sormak gerekiyor:

-Trump, “Bekle bizi Rusya, geliyoruz” derken, geçen yıl olduğu gibi salt bir güç gösterisi yapmakla mı yetinecek?

-Yoksa bu defa sonuç odaklı bir operasyon niyetiyle mi yola koyulmuş durumda?

-O füzeler, Esad’ın kolunu kanadını kıracak, yeni bir kimyasal saldırı yapma kapasitesini sıfırlayacak mı?

-Yoksa her şey kaldığı yerden devam mı edecek?

-“Esad’ı cezalandıracağız” cümlesi, Şam katilinin kulağını çekmekten mi ibaret kalacak?

-Yoksa Trump o füzelerden birini de Esad’ın tepesine indirebilecek mi?

Gördüğünüz gibi, sorular, kuşklar ardı sıra geliyor.

Niye?

Çünkü bu son harekât planlamasının Washington’da yeni bir politika değişimiyle, 2013 öncesine dönüş niyetiyle örtüştüğüne dair ortalıkta herhangi bir emare görünmüyor.

Daha geçen haftaya kadar Suriye’den çekileceğiz, biraz da başkaları uğraşsın diyen Trump, bir sabah aniden fikrini değiştirmiş olabilir mi?

Yukarıdaki soruları biraz da Ankara’daki havayı kokladıktan sonra sıraladığımı söyleyebilirim.

Ankara, geçen seneye göre, daha ihtiyatlı bir yerde duruyor.

Hiç kuşkusuz ABD’nin Suriye’de Esad rejimini vurması, Ankara’da memnuniyetle karşılanacaktır.

Ama hükümet bu defa ‘sevincini içine atarak’ daha temkinli bir söylemle karşımıza çıkabilir.

Ayrıca, Suriye’de söylemleriyle eylemleri çoğu zaman birbiriyle çarpışan Amerika’ya güven olmaz.

Daha önce yaptığı gibi insanı suya götürüp susuz getirebilir.

YeniŞafak /

Zekeriya KURŞUN

Suriye’ye neden ABD

Müdahalesi Bekleniyor?

Garip bir beklenti içine girdik. Önce ABD Suriye’den çekildi, çekilecek tartışmalarını yaptık. Şimdi de ABD müdahale etti, edecek gündemiyle yaşıyoruz. Bu görüntü coğrafyamızın hak etmediği, İslâm dünyasına yakışmayan bir görüntü diyeceğim ama maalesef hakikat budur.

Son 15 yıldır İslâm dünyasını büyük felaketlerin içine sürükleyen sebepleri unutmuş, okyanus ötesinden gelecek karara bel bağlamışız. Eğer Suriye’ye müdahale edilecekse bunu bunca silah stokuna sahip Müslüman ülkeler neden yapamıyor?

Yeni Mi Oldu, Yeni Mi Duyduk?

Geçen cumartesi, Şam yakınlarında Doğu Guta’da Beşşar Esad’ın gerçekleştirdiği katliamda 100’e yakın masum çocuk, kadın, genç, ihtiyar hayatını kaybetti. Elbette elîm bir durum, elbette fecaat, elbette savaş suçu ve insanı utandıran bir felâket.

Oysa bu yeni değil, Suriye rejimi, 2011’den beri bunu hep yaptı. Olayları başlatan hadiseleri ne çabuk unuttuk. Duvarlara yazı yazan bir kaç çocuk Der’a’da keskin nişancılar ile katledildiğinde Doğu Guta katliamı başlamıştı. ABD’nin bakışları önünde, Rusya’nın yardımı, İran ve daha birçok ülkenin desteği ile Suriye’de 600 bine yakın insan hayatını kaybetmedi mi? İki milyona yakın insan hâlâ yaralı değil mi?

Yarisından fazlası Türkiye’de olan 6 milyon insan mülteci konumuna düşmüş; bir o kadarı da Suriye içinde yerinden edilmedi mi?

Bu utanç tablosunu seyredenlerin Doğu Guta’daki katliamlar ile mi vicdanları harekete geçti, geçecek? Eğer mesele Batılıların kendi ürettikleri Frankeştaynları olan kimyasal silah ise BM raporlarına bakalım: Bu raporlara göre; Suriye’de en az 33 kere kimyasal silah kullanıldığı biliniyor. Üstelik bunların 27’sinin şüphelisi de Suriye rejimi.

2013’te Doğu Guta’da binden fazla insanın sarın gazı ile öldüğünü bütün dünya seyretmedi mi? Onbinlerce görüntü BM’nin arşivlerine girdiği halde kimin kılı kıpırdadı?

Zihnimizi kemiren bu soruların cevabını şimdi alabilecek miyiz? Hayır. ABD'nin tavrı ne olursa olsun; Rusya, "sakın ha, büyük felâkete sebep olur" tehdidi nereye varırsa varsın, bu utanç tablosu bizim coğrafyamızda sergilenmeye devam edecek.

2017 yılı itibariyle dünyada 300 milyona yakın insan, doğal âfetler, salgın felâketleri ve en acıklısı silahlı çatışmalardan dolayı insani kriz yaşamaktadır. Kriz ve felâketler ırk, renk, din, mezhep ayırt etmeden bütün insanlığı hedef almaktadır. Büyük bir bölümü maalesef insan eli ile gerçekleşen ve sırça köşklerimizden seyrettiğimiz bu krizler, sadece bir kesimi değil, bütün insanlığı yok etmeyi amaçlamaktadır. Teknoloji devrimi ile azınlıkların mutlu edildiği dünyamızda yaşanan bu insani krizlere baktığımızda, önemli bir bölümünün İslâm dünyasında yaşanması dikkatleri çekiyor. İslâm dünyası ise hâlâ çözümü dışarıdan bekliyor. Tarih boyunca dünyamız pek çok felâketlere maruz kaldı. Tarihin tanımladığı iç çatışmalar, devletlerarası savaşlar yerini şimdi uluslararası desteği olan iç çatışmalara terk etti. İlk şeklin, kısmen bir etiği hatta yazılı olmayan veya Cenevre Sözleşmesinde yerini bulmuş Savaş Hukuku varken; bugün yaşananların ne bir etiği ne de bir hukuku olmadığı gibi ahlâk felsefesi içinde de tartışılacak bir başlığı bulunmamaktadır.

Sözde medeni devletlerin desteklediği tarafların, amaçsızca ve sadece karşı tarafı yok etmek üstüne bina ettikleri stratejileri, bugünkü felâketleri doğurmaktadır. Berlin Duvarının yıkılmasını fırsata dönüştürerek bir dünya imparatorluğu kurmaya niyetlenen ABD, sürekli kırılğan devletler yaratma peşinde olmuştur. Bu yüzden uluslararası sistemin kriz çözebilme kapasitesini de engellemiştir. BM'nin yetkisizliği ve yetersizliği de bundandır. Son BM Güvenlik Konseyi oylaması da bunu göstermiştir.

Suriye Felâketi Nerede Başladı?

Bugün Suriye rejimini cezalandırmasını beklediğimiz ABD, dün de sahte belgelerle kandırdığı dünyayı, Irak rejimini cezalandırma beklentisi içine sokmuştu. Elbette ABD'nin yüzsüzlüğü ve fırsatçılığı ne Saddam Hüseyin'i ne de Beşşar Esad'ı aklamaz. Onların zalimliğini hafifletmez. Ama onlar üzerinden yapılanın daha büyük bir ahlâksızlık olduğu gerçeğini de değiştirmez.

Bütün dünyanın gözü önünde Saddam cezalandırılırken, aslında yeni oluşmaya başlamış olan Irak devleti tahrip edilerek, bugünkü bölgesel felâketler yaratıldı. Birinci Dünya Savaşı sun'î de olsa bir Irak yaratmıştı. Ama ABD eliyle bir daha toparlanamayacak bir şekilde dağıtıldı. Hayatını kaybeden, masum milyonlarca çocuk, kadın, yaşlı vs. de cabası. Hiç kimse bugünkü Suriye felâketini Arap Bahar'ında aramasın. Suriye'deki beceriksiz devrimcilere, fırsatçı guruplara yüklemesin. Herkes 2003'e dönüp dersini iyi çalışsın. Bütün cevaplar orada.

Tabii bundan en çok ders çıkarması gerekenler de Müslüman ülkeler olsun. Yoksa kurtuluşu hâlâ Okyanus Ötesinde arayanlar, formülü Batı'da yazılmış daha çok gaz kokusu alırlar. Müslüman dünyası her türlü iç ihtilâfları, -en azından çeyrek asırlığına- askıya alıp, bugün yaşanan felâketlere yoğunlaşmak zorundadır. BM'nin hiçbir şeye çare bulamadığı bu dönemde, İslâm İşbirliği Teşkilâtı'nın önünde büyük bir fırsat vardır. Sık sık dillendirilen İslâm Ordusu, İslâm Barış Gücü hayata geçirilmeli ve kriz bölgelerine yerleştirilmelidir. Şimdi "celb-i menafi değil, def-i mazarrat" zamanıdır. Bunun için -bana göre- hangi şartlarda olursa olsun, geçmişte kiminle ne yaşanmışsa yaşansın, kim ne kadar masum veya günahkâr olursa olsun; Müslüman ülkelerin -samimi- liderleri hiçbir ön şart koşmadan, derhal diyalog kapılarını açıp, içeriden çözüm üretmelidirler.

Yenişafak / Erdal Tanas

KARAGÖL

Proje Bazlı Teşvikler ne Getiriyor?

Ekonominin bel kemiği olan yatırımların desteklenmesi ve yatırımlarda artış sağlanması amacıyla oldukça titiz çalışmalar sonucu hazırlanan Proje Bazlı Teşvikler hayata geçiyor. Bu teşvikleri miktar ve süre kapsamında değerlendirecek olursak, Proje Bazlı Teşviklerin mevcut teşvik sisteminden oldukça ileri bir seviyede olduğunu ve gıda, metalürji, enerji ve petrokimya gibi stratejik alanları hedeflediğini görebiliriz.

Yani bu teşvikler gerçekten olması gereken şekilde seçici olmuştur.

Proje Bazlı Teşvikler Cari Açığı Azaltacak
Türkiye ekonomisi için Damokles'in kılıcı olan cari açığın üzerine gidildiği bu dönemde ihtiyaç duyulan en önemli şey cari açığın büyüme üzerindeki olumsuz etkilerinin minimuma indirilmesidir. Bunun için de öncelikle cari açığın azaltılması ve ekonomik büyümeden fedakârlık yapmadan ekonomik büyümenin odağa alınması gerekiyor.

Bu amaçla, Pazartesi günü Cumhurbaşkanı Erdoğan tarafından açıklanan Proje Bazlı Teşvik Sistemi ile Türkiye ekonomisinde cari açığı azaltarak ekonomik büyümeyi sürdürülebilir hale getiren ve ekonomide oldukça önemli bir yere sahip olacak olan 135 Milyar TL'lik dev yatırımın teşvik belgeleri sahiplerine dağıtıldı. Tam da bu noktada devreye giren Proje Bazlı Teşvik Sistemi, ihracatı artıracak cari açığı azaltacak en önemlisi de özel sektör yatırımlarında ciddi bir canlanmayı getirecektir. Hayata geçirilecek olan bu yatırımların ihracatta 6 milyar dolarlık bir artışa ithalatta ise 12 milyar dolar bir azalmaya sebep olacağı öngörülüyor. Yani bu teşvik sisteminin cari açığa 19 milyar dolar gibi bir katkısı olacak.

Böylece Türkiye ekonomisinin baş belası olan kredi notunu olumsuz etkileyen ve başta da döviz kurunda dalgalanmalara neden olan cari açığın tedricen azaltılması için önemli bir adım atılmış olacaktır.

Bölgesel Kalkınma Desteklenecek

Proje Bazlı Teşvikler bir yandan ihracatı artırıp cari açığın azaltılmasına katkı sağlarken diğer yandan da ulusal kalkınmayı destekleyecektir. Örneğin Siirt ve Bingöl gibi illerde hayata geçirilecek olan bu yatırımlar istihdam artışına ve bölgesel gelir farklılıklarının azaltılmasına katkıda bulunacaktır.

Mesela SÜTAŞ'ın Bingöl'de gerçekleştireceği yatırım, hem bölgesel kalkınmayı destekleyecek hem de bölgeye yeni yatırımların gelmesi için önemli bir teşvik olacaktır.

Bu açıdan Proje Bazlı Teşvikler ile Türkiye'de bölgesel kalkınmanın desteklenmesi ve bölgeler arası gelişmişlik düzeyi farkının azaltılması adına oldukça somut bir adım atılmış olacaktır.

Devamında açıklanacak yeni paket ile farklı illerin de kapsama alınması, bölgenin kalkınmasını daha da hızlandıracaktır.

Yüksek Teknolojili Ürün Üretimi Hızlanacaktır

Proje Bazlı Teşvikler sayesinde üretimde yüksek teknolojili ürün payının artırılmasıyla Türkiye'nin küresel ekonomiler arasında daha rekabetçi bir yapıya kavuşacağını söyleyebiliriz. Türkiye nasıl son yıllarda orta yüksek teknolojili ürün üretiminde artış yakalayarak alt orta gelir grubundan üst orta gelir grubuna geçiş sağladıysa bugün de ileri teknoloji ürün üretiminde sergileyeceği performansla yüksek gelirli ülkeler ligine çıkışın kapısını aralayacaktır.

Teşviklerin İzlenmesi Elzem

Türkiye ekonomisinin sürdürülebilir ve kapsayıcı büyüme hedeflerine ulaşması için öncelikle mevcutta uygulamaya konulan bu teşviklerin etki analizleri yapılması elzem. Hayata geçirilecek yeni teşviklerin ne olacağı, hangi illerde ve hangi stratejik alanlarda gerçekleştirileceğine bu analizler doğrultusunda karar verilmelidir.

Ayrıca belirlenen stratejik alanlarda TÜBİTAK gibi kurumların da paydaş olarak Ar-Ge çalışmalarına katılması, Türkiye'nin bu stratejik alanlarda hızlı yol almasına önemli katkı sağlayacaktır.

Oysa Mehmet Şimşek'in gerçek beyanatı şöyle imiş:

“Dışarıdan kaynak gelmezse içeride tasarruf imkânları artmazsa, yani sisteme daha çok kaynak girişi olmazsa, sistem kredi hacmi anlamında önümüzdeki döneme ilişkin fazla bir manevra alanı kalmamış durumda. Sermaye yeterlilik oranları yüksek. Kredi mevduat oranlarının yükselmiş olması mevduat faizlerini de yükseltiyor... Dolayısıyla esas olan Türkiye'ye kaynak girişinin artması, Türkiye'nin kendi iç tasarruflarını arttırması. Bu iki değişken çok önemlidir. Zaten bu alanlarda da çok ciddi çalışmalarımız var.”

Gerisi portalin yorumu...

Bu tür puslu havalarda Allah herkese zihin açıklığı versin...

En kötü 'kandırma' kendini kandırmadır...

Salı günü yazımızda Sayın Kılıçdaroğlu'nun 'boş' hayallerinden söz etmiş (En az %60 alırsınız!)

ve eklemiştik: “Anglosaksonların 'Wishfull thinking' dedikleri durum tam da budur işte.

Bizdeki karşılığını da çok güzel bulmuşlar:

Hüsn-i Kuruntu... (ya da Kubbealtı Sözlüğüne göre: Hüsnükuruntu...) Ya da 'temenni'

diyorlar... İşin vahimi, bazıları 'fark atarak

Köşe Yazıları – 12/04/2018

kazanacakları' iddiasını dilendire dillendire, kendilerini bu hayale öylesine kaptırıyorlar ki, inandıkları bir gerçek haline dönüştürdükleri bu masal süreci sonuçlanıp da, seçimlerde beyin üstü çakıldıklarında, bu sefer başlıyorlar 'Seçimin gerçek galibi biziz, yok kıyılarda kazandık, ama merkezlerde oylarımızı artırdık' falan..."

Haber bir kez daha Cumhuriyet'te yer almış, bu sefer de kendisiyle bir röportaj yapıldığı izlenimi yaratılan araştırma şirketi Anar'ın genel müdürü Dr. İbrahim Uslu'ya dayandırılan 'sözde' tahminlerle güçlendirilmek istenmişti.

"Sözde" diyorum, çünkü uzunca bir zamandır tanıdığımız İbrahim Bey'in bu tür bir 'sallama'nın içinde yer alamayacak kadar ciddi bir araştırmacı olduğunu düşünmüştük. Uslu'yu aradım. Yurt dışında bir seyahati sırasında buldum.

Dedikleri çok netti: "Çok azı benim, gerisi muhalefetin görüşleri... Ama birbirine karışmış... Zaten ben demeç vermedim. Daha önce Yörünge dergisinde yapılan röportajdaki görüşlerimi alıntılarla haberleştirmişler..." Buna iletişim dilinde 'manipülasyon' deniyor... Özellikle kendi kendini manipüle etmek... Siz yine kendinizi %60'a inandırın. İyi olur... Üzerinde eğreti duran sloganla "Ekmeğin için Ekmeleddin" diye müthiş kampanyasını yürüttüğünüz Sayın İhsanoğlu'nun da %65 ile Cumhurbaşkanı seçileceğini tahmin etmişsiniz... Deneyim ve araştırmalarla, güncel olanla yenilenmeye dayalı öğrenim süreçlerine itibar etmeyen, deneye yanıla el yordamıyla yol arayan metotlarda bile bir arpa boyu da olsa ileri gitmek mümkün olabilir. Oysaki CHP'de denemeyanılmalar, ders çıkarmaya yönelik analizlerle zenginleşemediği için habire 'bu kez olacak' gazıyla birlikte uçtukları masallarla yere çakılıyorlar. Bir arpa boyu ilerlemek, ne mümkün?